

Susan Schwartzová

U Sečenů

Přeložil Jiří Podbrdský

1.

Jednoho časného rána

Tebb Celestainová se náhle probudila. Nevěděla proč a to se jí ještě nikdy nestalo. Písečné lůžko ještě zdaleka nedosáhlo teploty, při níž se měla probudit. To mohlo mít dva důvody: Buď se pochroumala automatika, nebo byla ještě noc. Podnikatelka byla jako kus skály. Nebyla v té chvíli ještě schopna rychlejšího pohybu. Pomalu v ní začínala proudit krev a ustupovala rozespalost. Třebaže vyhřívané písečné lůžko a jeho okolí nestačilo během noci promrznout tolik, jako kdyby spala někde v pouštní duně, a umožňovalo čileji se probudit a jednat, potřebovala i moderně založená příslušnice sečenského národa trochu času, aby ze sebe setřásla ranní strnulost.

Tebb se beztak nemínila hýbat, dokud nezjistí, proč se probudila. Kdyby prudce vstala, jen by spotřebovala spoustu energie a následky by pociťovala po zbytek dne. Možná ji jen vytrhl ze spaní ošklivý sen, na který se nemohla upamatovat, a všechno se zase urovná.

Už ovšem neusnula. Byla neklidná a jindy většinou dřímající prainstinkt jí nepřetržitě napovídal, že něco není v pořádku a že je třeba být ve střehu. Sečenka opatrně zvedla víčka, spustila ale přes oči blánu. Kdyby hrozilo skutečně nějaké nebezpečí, mohlo by to tajemnému útočnickovi připadat, jako že spí a něco se jí zdá.

Kdo by ale mohl být onen tajemný útočník? uvažovala Tebb Celestainová, ještě otupělá dřímotou. Do bezpečných domů nemohli normálně proniknout žádní stepní lupiči...

Teprve svítalo; úzkou škvírou v zatemnění okna Tebb spatřila slabou zář. *Že by přece jen automatika?* napadlo ji. Opravili ji ani ne před půlrokem a dost lajdácky, jak podnikatelka vytušila už tehdy. Údržbářky byly čím dál nedbalejší; nedodržovaly termíny, vykazovaly příliš mnoho hodin, většinu pracovní doby proflákaly a sflikovaly, co mohly. O skutečné odbornice byla nouze; požadovaly patřičný plat a tvářily se, kdovíjak nejsou vzácné. A také odcházely, jakmile dostaly lepší nabídku odjinud.

Tebb Celestainová otevřela škvíru ve volné levé ušní jamce a naslouchala. Zdálo se, že je všechno v pořádku, obklopovalo ji obvyklé noční ticho.

Přestože sečenský národ pronikl do vesmíru, v tomto ohledu nijak nezměnil své zvyky: V noci všichni bez výjimky spali. Jakmile se setmělo a ochladilo, pocítili neodolatelné puzení uložit se do písečných postelí. Tento pradávný instinkt nepřelstili ani tím, že vytápěli svá obydlí a svítili v nich. Nejpozději hodinu po soumraku upadali všichni do noční strnulosti, v níž setrvali až do svítání.

Tebb Celestainová se přinutila na nic nemyslet a jen naslouchala. Zornice se jí pod blánou smrštily a pozorovala místnost, zatímco velké kulaté, poněkud stranou umístěné bulvy se pohybovaly pomalu dopředu dozadu. Pohled jí trochu zastírala blána, nicméně mohla sledovat okolí pod úhlem téměř 360°, aniž pootočila hlavou.

Zarazila se, když spatřila mlhavý bod, který nakrátko zakryl pomalu světlaající okenní škvíru. Současně zaslechla jemný šelest šupinatých hmyzích křídel. *To je drezyp,* napadlo ji a otřásla se.

Drezypsové vypadali jako 15 cm velké hnědé mouchy a byli to velmi úspěšní noční lovci. Vybírali dokonce i hnízda s ptáčky a myšimi mláďaty. Jejich jedovaté žihadlo bylo nebezpečné i pro dospělého Sečena.

Tebb Celestainová nyní stáhla i blány; slabé světlo jí stačilo k tomu, aby jasně rozeznávala okolí.

Drezyps letěl téměř nehlučně místností. Zdálo se, že ještě neobjevil kořist. Bylo však přirozeně jen otázkou času, kdy ji zavětrí, a toho chtěla podnikatelka využít. Pravou ramenní paži, zpola ponořenou do písku, pomalu sunula k okraji lože. Poblíž hlavy měla manuální spínač, jenže ten byl mimo dosah páru pouze dvacet centimetrových hrudních paží zakončených citlivými šestiprstými rukama. Tříprstá ruka ramenní paže, běžně určená pro hrubší úkony, šmátrala po klávesnici, až konečně našla regulátor teploty. Vzápětí podnikatelka ucítila, jak se jí od brady přes břicho až po silné natažené nohy rozlévá po těle příjemné teplo. Věděla, že tím sice o to rychleji přiláká drezypse, neměla ale na vybranou, pokud se mu nechtěla vydat bezmocně všanc.

Teplo jí proudilo tuhou modrou kůží a zalézalo do posledního záhybu. Cítila, jak ji rychle opouští strnulost.

V té chvíli ji noční dravec zachytil svými na teplo vyladěnými smysly a okamžitě zaútočil. Tebb Celestainová tak tak zahlédla levým okem, jak se k ní bleskově řítí zabijácká moucha. Překulila se přes okraj pískového lože na podlahu a na chvíli ji ochromil její chlad. Drezyps přesvištěl nad ní, na poslední chvíli zabrzdil před stěnou, vykroužil elegantní oblouk, zorientoval se a zaútočil podruhé.

Sečenka vyskočila na silné nohy dlouhé víc než polovinu její tělesné výšky a znovu se obratně vyhnula drezypsovu náletu. Byla nyní úplně čilá, její tělesná teplota dosáhla teploty bdění a mohla se bránit. Hmátla po šátku přehozeném přes ramena a šikovně jej přehodila přes insektoida. Ten vztekle zabučel, zamotal se do látky a zřítíl se na podlahu. Tebb popadla rychle, ale patřičně obezřele šátek dřív, než se stačil drezyps vyprostit. Zabořil se dlouhým černým sosákem několikrát po sobě do jemné karmínově červené tkaniny a ta vzápětí ztmavla jedovatou šňávou.

Insektoid se zoufale bránil, přesto se podnikatelce podařilo vpravit ho krátce nato do sklenice s těsným šroubovacím uzávěrem.

„Chcípní, potvoro!“ zavrčela zlostně. Nezašlápala ho, chtěla se přesvědčit, zda jde opravdu o „neškodný“ hmyz, který sem dovnitř zabloudil pouhým nedopatřením, nebo zda...

Její podezření se posléze potvrdilo.

* * *

Surt Ta-Celestain ležel a blaženě spíkal, když Tebb vstoupila do jeho pokoje. Chvíli tam jen tak stála u jeho písečného lůžka a hleděla na něj. Nebyla tu celou věčnost, obchody ji zaměstnávaly už mnoho týdnů natolik, že neměla vůbec čas na soukromý život.

V pokoji byl jako vždy nepořádek, všude se povalovaly různé kutilské výrobky a materiál. Vivárium však bylo až úzkostlivě čisté a uklizené, stříbrné ořešáky se silnými dlouhými větvemi, které udržely i váhu Tebbina těla, byly právě v plném květu. Bylo zřejmé, že zanedlouho bude moct Surt sklízet milované ořechy, které si tak rád pěstoval sám. Zem byla vysypána nejjemnějším pískem a iluzi volné krajiny navozovaly trsy trávy, stepní byliny a vodní příkop.

Sun se zde cítil skvěle; jen zřídka kdy zatoužil vyjít ven. Stejně jako všichni muži byl přísně vázán na své teritorium a úplně nejlépe se cítil právě tady, ve své malé říši. Zde šikovnými hrudními rukama zhotovoval opravdová umělecká díla ze dřeva a z kovu: rozmarné dekorativní zbytečnosti, ale také užité předměty denní potřeby, které se těšily velké oblibě nejen u Sečenů. Kromě toho se nikdo nedovedl lépe postarat o mladé než sečenský muž. Mlád'ata si byla velmi blízká až do prvního a jediného svlékání z kůže a s tím spojeného vytvoření pohlavních orgánů.

Muži měli jen asi poloviční vzrůst oproti ženám a jejich nohy zabíraly pouze třetinu tělesné výšky. Pár hrudních paží byl naproti tomu vyvinutější než u žen a hodily se především k louskání trpasličích ořechů, jimiž se sečenští samečkové převážně živili.

V období svlékání kůže, během přechodu z dětství do dospělosti zakrněly budoucím sečenským ženám ještěří ocasy, zatímco mužům zůstávaly. Samci se pohybovali většinou na všech čtyřech nebo si rádi zalézali do stromoví, aby si odpočali; ještěří ocas jim při tom pomáhal udržet rovnováhu.

Tebb Celestainovou zaplavila vlna něhy, když pozorovala svého druha. Poté, co si ho našla, v jakémsi vidění vytušila, že se stane jednou z největších podnikatelek svého národa. Sečenští muži tvořili asi jen desetinu celkové populace - a tak bylo pro každou mladou ctižádostivou ženu nesmírně obtížné najít správného zakladatele rodiny, který se k ní navíc ještě musel hodit feromonovou kombinací.

Společně se Surtem založila Tebe rod Celestainů na Quarantimu a současná velká rodina čítala - spolu se všemi zaměstnankyněmi a příbuznými - víc než dvě stě členů.

Surtovi se dařilo bezpochyby skvěle, naštěstí neměl v noci žádného nezvaného hosta. To Tebb uklidnilo. Jen kvůli tomu sem vlastně zašla. Přesto se tu ještě chvíli zdržela. Přešla k Surtovu písečnému lůžku a zapnula ohřev. Potom si sedla na okraj dolíku a čekala.

Suit přišel brzy k sobě. Užasle zamhroul, když poznal Tebb. Zvedl plochou hlavu s širokými, notně zrohovatělými pysky z písku a pak vyfrkl několik zrníček z nozder. Stejně jako u Tebb, přecházel jeho modrozelený šupinatý, třpytivý povlak na krku a na rukou v tuhou modrou kůži, která kryla zbývající tělo; šupinatý měl rovněž ocas, který nyní láskyplně ovinul Tebb kolem pasu.

„Ahoj, Tebb!“ zachrčel Suit.

„Dobré jitro, miláčku,“ odpověděla.

Tebb se bránila - i když nepříliš horlivě - něžnému lechtání ještěřího ocasu. Na rozdíl od mnoha ostatních Sečenek měla obrovské štěstí: Nebylo třeba vyrobit uměle správnou kombinaci feromonů, aby na sebe Suita upozornila. Skutečně se k sobě harmonicky hodili.

„Nech toho,“ zaprosila poněkud znejistěle. Cítila, jak se jí svědění šíří do nejhlubšího nitra a vzrušuje ji.

Surt si toho všiml také, neboť syčivě nasál vzduch a laskal ji ještěřím ocasem o to usilovněji.

„Nech toho!“ opakovala. „Na to teď nemáme čas.“

„Ty nemáš nikdy čas,“ zakňoural ublíženě.

„To jenom teď. Zakrátko se to zlepší,“ hájila se.

„To říkáš pořád,“ fňukal dál. Přitulil se k Tebb a ona ho jemně olízla úzkým modrým rozeklaným jazykem po vyboulených očích.

„Jen jsem se přišla podívat, jak se ti daří,“ pokračovala Tebb. „Je u tebe všechno v pořádku?“

„Nerozumím,“ odpověděl Surt. Opravdu nerozuměl. Poznámky jako tato nikdy nevybudily jeho senzitivitu. Sečenští muži měli jen zlomek inteligence svých družek. Byli odkázáni neustále na teritorium, kde čekali na ženy, upínali se na feromony a výchovu potomstva. Surt by nebyl schopen naučit se vokabulon, jazyk, jímž se komunikovalo v Salmenghestu. Našly se sice i Sečenky, které jej neovládaly, buď ale proto, že byly líné, nebo nepodnikaly daleké cesty a pracovaly jen ve správě nebo ve výrobě potravin a pohybovaly se nanejvýš v soustavě Quar.

„Strávil jsi klidnou noc?“ zeptala se Tebb jinak svého druha.

„Ale jo. Až do chvíle, kdy jsem se probudil a uviděl tebe. Nemohla by ses u mě ještě chvíli zdržet?“

„Mohla jsem přijít jenom proto, že bylo tak brzy. Teď už je ale bílý den a musím do práce. To přece chápeš, ne?“

„Pořád jenom práce,“ zavrčel Surt.

Tebb měla špatné svědomí. Její druh měl pravdu, přestala se starat o potomstvo už před celou věčností. Kolik už vlastně bylo jejich nejmladším? Svlékli se už z kůže a dostali

jméno? Do tohoto okamžiku byly všechny prostě „děti“. Sourozenci z jedné líhně tvořili soudržné společenství, všichni byli navlas stejní, stejně hraví, veselí a zvědaví. Surtovi už možná byli jejich potomci občas na obtíž, zdálo se ale, že vždy k nim znovu pocítil vřelý vztah.

Surt také vytušil, že Tebb bude mít zanedlouho nový cyklus. Proto reagovala tak citlivě na jeho něžnosti. Jenže to muselo počkat, na dlouhé přede hry neměla čas. Někdo musel koneckonců živit velkou rodinu. Zdálo se, že bude muset možná cyklus dokonce vynechat. Nebylo by to ale tak hrozné, její místo by zaujala jedna z jejích líhňových sester. Pro Suita nebylo nic krásnějšího, než se starat o nakladená vejce, chránit čerstvě vylíhnutá mláďata a učit je prvním krůčkům...

„Už musím jít,“ řekla Tebb.

Surt ji chtěl zadržet, ona se mu ale vysmekla a vstala. Obdivně k ní vzhlédla; sám se ani nenamáhal zvednout, neboť i tak by byla jeho družka téměř jednou tak vysoká jako on.

„Možná se vykoupu a pak si lehnu na větev a budu se vyhřívat na sluníčku,“ prohlásil.

„To je skvělý nápad,“ řekla Tebb a usmála se. Lehce při tom ohrnula dolní ret a odhalila ostré bílé tesáky.

„Miluješ mě?“ zeptal se jí Surt a ve velkých očích se mu objevil zvláštní lesk.

Stejně tak se zalesklo rovněž v tmavých očích jeho družky. Podobné chvílky byly pro Sečeny posvátné a znamenaly mnoho pro jejich pocit sounáležitosti.

„Vyvolila jsem si tě, tak jako ty jsi poznal mou vůni,“ odpověděla obřadně.

Vzápětí vyšla spěšně z pokoje. Pokušení strávit s mužem a dětmi celý jeden den a nemyslet na obchody bylo příliš velké a nemusela by mu odolat.

2.

Vzrušující zpráva

„Co tomu říkáte?“ zvolala zanedlouho Tebb Celestainová, když vešla do své kanceláře, osvěžena očištnou prachovou koupelí a elegantně oblečená.

Perfektně střižené oblečení z elastické látky sestávalo z košile a kalhot. K němu Sečanky nosily nízké střevíce. Oblečení mělo vždy barvy velké rodiny, ke které dotýčná patřila a pro kterou pracovala. Pro rod Celestainů byla charakteristická jasně zářivá žlutá. Tebb měla ještě přes pravé rameno přehozený dlouhý rudý šátek na znamení vedoucího postavení.

Příslušnice malých rodin, které i nadále kočovaly po pouštích a stepích, se oblékaly většinou do tmavých splývavých hábitů bez zvláštního rodového označení. Všechny Sečanky nosily široké opasky bez ozdob, ale se spoustou kapes a úchytů.

Tebb Celestainová, v té době nejvýznamnější podnikatelka v oboru cestování a dopravy na Quarantimu, postavila na stůl sklenici s udušeným drezypsem. V kanceláři s ní byly ještě její dcera a zástupkyně Barr SuCelestainová, její asistentka a tři další osobní důvěrnice. Stejně jako Barr byly všechny také její příbuzné. Zatímco jim Tebb líčila, co se jí ráno přihodilo, zkoumavě si prohlížely hmyz.

„To je velmi podivné,“ prohlásila Barr nakonec., „Jak se sem mohla dostat tahle bestie?“

„Oknem...,“ vyhrkla asistentka bez rozmyšlení.

„Víš přece dobře, že pokoje se po uzavření oken pečlivě prohlížejí!“ namítla Barr a obrátila se na svou matku.

„Sem tam se ale může stát, že domácí roboti takhle malého živočicha prostě přehlédnou,“ řekla váhavě Lokk, jedna z Tebbiných líhňových sester.

„Také si myslím, že to není možné,“ prohlásila Tebb. „Prohlédly jste si ale toho drezypse pořádně?“

Všechny okamžitě poslechly svou nadřízenou a důkladně hmyz prozkoumaly. Vzápětí

ohromeně zamrkaly.

„No, viděly jste to také?" zeptala se jich podnikatelka spokojeně.

„Pod sosákem má umělý trn, který je určitě plný smrtelného jedu!" vykřikla Barr.

„Nechala jsem to mezitím vyšetřit a je to tak, jak říkáš," přisvědčila její matka.

„Někdo nechtěl ponechat nic náhodě. Chtěl mě odklidit a to tak, aby to klaplo na sto procent a přitom to vypadalo jako nehoda. Kdyby byl drezyps přistál na mé kůži, přišla by do styku s jedovatým trnem. Neměla bych nejmenší šanci uniknout a byla bych vmžiku mrtvá."

Barr prudce zaklapala velkými šupinami kryjícími ušní jamky umístěné po stranách krku. „Jak se ti jenom povedlo tomu zabránit?" zašeptala.

„Měla jsem štěstí," sykla Tebb. „Cosi v mém nitru mě včas varovalo a probudilo mě dřív, než mě stačil drezyps zaregistrovat."

„Gosaran Cestovatelka buď s tebou," vydechla asistentka. „Necht' jí milost provází tebe a tvé podnikání. To ona tě probudila včas, jinak to nemůže být..."

Tebb máchla odmítavě rukou. Nepatřila zrovna k nejpobožnějším Sečenkám, raději se spoléhala na své vlastní šikovné ruce. Víra v „Gosaran Cestovatelku" v nich byla zakořeněná už hodně dlouho, u některých víc, u jiných méně. Tebb v ní spatřovala pouze výmluvu pro ty soukmenovkyně, které nedokázaly dosáhnout stanoveného cíle. Všechno byla podle nich Gosaranina vůle, ať to dopadlo, jak chtělo - připadalo jí to trochu prosté. Věřila jen tomu, co byla schopna vidět a chápat.

„Jak jsem už řekla. Měla jsem štěstí a nezahlavil mě instinkt. Zdá se, že naše degenerace ještě nepokročila natolik, jak tvrdí hodně z nás," řekla.

„Pocitivá nomádkská krev!" zvolala Barr a zasmála se. Už jednou utekla od rodiny a přidala se ke kočovné tlupě, aby hledala pravého muže. Na Quarantimu ale neměla zrovna velkou šanci, a tak se po marném pátrání brzy vrátila zase k matce.

Sečenky, jichž bylo odjakživa víc a proto byly nuceny hledat toho pravého v hrstce mužů a musely při tom podstupovat daleké nebezpečné výpravy, byly od přírody zvědavé, aktivní a dobrodružství chtivé. Z toho se také vyvinula víra v „Gosaran Cestovatele" spojená s touhou pátrat ve stále odlehlejších končinách po vhodném životním partnerovi a založit s ním velkou rodinu.

Díky kosmickým lodím a také za pomoci jiných národů ze sousedních bohatších a pokročilejších soustav bylo osídleno jedenáct z celkem třiceti čtyř planet soustavy Quar. Některé z nich bylo třeba „přetvořit", aby na nich bylo možné vést dostatečně kvalitní život. Výchozím bodem k expanzi byla dvanáctá planeta soustavy Quarantimo.

Sečení byli veselý, přátelský, ale chudý národ. Jako potomci ještěřů byli i nadále chladnokrevní, nebyli nijak zvlášť nároční a dokázali žít i na nehostinných planetách pokrytých převážně pouštěmi nebo stepmi.

Nemohli nabízet drahocenné nerosty, energii nebo jiná bohatství, planeta byla příliš vzdálená od velkých obchodních center a tak se nemohla stát významným uzlem mezihvězdného obchodu. Proto vedli na rozdíl od jiných národů Salmenghestu skromný život v ústraní, na okraji oblasti chudé na hvězdy. Nicméně sečenské ženy se velmi dobře vyznaly v turistice a přepravě zboží.

„Někdo na tebe spáchal dobře promyšlený atentát," prohlásila Lokk. „Spoléhal na to, že nikdo nenajde vražedný hmyz, když se ukryje na správném místě."

„Vidím to také tak, neboť pokoje se sice prohledávají, ale roboti nejsou pochopitelně programováni na to, aby prosmýšleli kdejaký kout. A kromě toho jsou různé možnosti, jak nějakého drezypse nacvičit pomocí patřičného hormonálního roztoku na vyhlédnutou oběť."

„To je ale velmi nákladné," namítla asistentka.

„Někdo mě chtěl zabít, a to za každou cenu," namítla Tebb. „Jinak by neimplantoval drezypsovi druhý smrtelný trn. Drezyps se pak někde schoval, možná přímo na zapnutém monitoru v mém pokoji, kde ho nebylo možné bezprostředně lokalizovat. Jsem jenom ráda, že

útok byl namířený na mě a ne na Surta."

„A my jsme rády, že nevyšel!" vykřikla Barr. „Kdo mohl být ale tak podlý, pro všechno na světě?"

„To nevím," povzdechla si její matka. „Určitě to nebyla žádná Sečenka. Nevzpomínám si, že by bylo v naší historii zaznamenáno něco podobného."

Měla pravdu; Sečení se vzájemně nezabíjeli, ženy se nezbavovaly svých sokyn a muži by na sebe nevztáhli ruku už vůbec. Zpočátku, když spolu ještě hraničily teritoria některých mužů, se možná tu a tam strhla nějaká ta šarvátka, nikdy ale neměla tragické následky.

„V každém případě musíme být v budoucnu mnohem opatrnější," prohlásila asistentka.

„Ano, a měly bychom také varovat všechny ostatní podnikatelky," navrhla Tebb. „Jestli to udělal někdo zvenku, musíme ho co nejdřív zastavit."

„Proč by se ale o nás zajímal zrovna někdo zvenčí?" vyhrkla Barr nechápavě.

„Ale to je přece docela jednoduché, dceruško," řekla Tebb a nasadila vědoucí, poučující výraz. „My Sečení jsme chudí, ale okolí si nás začíná pomalu, ale jistě všímat čím dál víc. Turistika prostě přichází u ostatních národů do módy. O naše hvězdné zájezdy se už zajímají i v jiných soustavách. Lákáme klienty ochotou a přirozeně také cenou. Sice nemůžeme nikomu konkurovat co se týká komfortu, ale naše ceny jsou nanejvýš výhodné..."

„...protože máme prachmizerné lodě..."

„...právě to ale láká mnohé boháče, protože milují dobrodružství! Je to pro ně do jisté míry návrat k primitivnosti. A to nám přináší zisk, za který..."

„...si můžeme koupit slušná kosmická plavidla!" dokončila Barr rozzářeně.

„Přesně tak!" Tebb Celestainová vycenila vítězoslavně horní řadu zubů a kochala se ohromenými obličejí svých blízkých. „Beztak jsem vám to chtěla dnes říct," dodala na vysvětlenou. „Od včerejšího večera se naše flotila sestávající z třiceti devíti turistických trajektů zralých do šrotu a pěti o nic lepších plně automatických těžařských lodí rozrostla o dvě úplně nové rakety DRYTON-B!"

* * *

Zaražené ticho připravilo Tebb Celestainové jedno z největších zadostiučinění v životě. Od té doby, co se spojila se Surtem, pevně věřila ve svůj vzestup a - Gosaran sem, Gosaran tam - tvrdě kvůli tomu dělala a bojovala, aby její rod patřil k nejbohatším v soustavě Quar. Měla obchodování v krvi a tížádost ji poháněla stále vpřed.

Už nyní zaujímal se svým loďstvím vedoucí postavení, přesto byla ráda, když jí ubohé rachotiny uhradily alespoň provozní náklady. Automatické sběrače byly schopné těžit rudu na pustých planetách v okruhu pouhých deseti světelných let.

Přesto měla podnikatelka šťastnou ruku a uměla výborně investovat. Odkládala neúprosně stranou každou skromnou částku, kterou vydělala, aby si splnila nejhoroucnější přání: Koupit si dálkovou kosmickou loď vyrobenou v Propteru, v soustavě vzdálené 8,9 světelných let. Raketa DRYTON-B měla tvar zátky a hladký povrch. Příď se ve dvou třetinách výšky dělila do čtyř oddělených špicí, tam byl také umístěn velitelský můstek. Lineární a podsvětelný impulzní pohonné jednotky se nacházely v ploché zádi sloužící zároveň jako přistávací vzpěry.

V celé soustavě Quar nebylo víc než čtyřicet těchto drahých dálkových plavidel a jen málokteré z nich patřilo jedné rodině nebo na něm nevázly dluhy. Obyvatelé Propteru nebyli ani trochu pohostinní, nicméně jak takž snesli Sečenky ve své blízkosti a obchodovali s nimi - přirozeně za odpovídající ceny. Sečenské podnikatelky se s tím musely smířit, neboť jinak neměly šanci dostat se ke kvalitní technice.

Sečenské trajekty se stavěly v soustavě Quar, dokupovaly se k nim pouze lineární

pohonné jednotky. Protože nestály zrovna málo, nakupovaly se obvykle ty nejlevnější díly, a tak nebyl dosah těchto motorů větší než deset světelných let.

„To... to by bylo...“ dostala ze sebe Barr ohromeně.

„Podařené řešení, že?“ doplnila ji Tebb spokojeně. „Chtěla jsem vás tím překvapit a vidím, že se mi to povedlo. Nebylo snadné to všechno utajit a zorganizovat bez vás, nechtěla jsem se ale připravit o tuhle radost. Znamená to, že brzy budeme jedničky! Ty dvě dálkové rakety nám nabízejí netušené možnosti. Začne docela nový život! Není to fantastické?“

Ostatní náhle začaly nadšeně hovořit jedna přes druhou.

Teprve po chvíli ztlumila euforii jedna z důvěrnic, Jenn Ta-Celestainová. „Ted' už chápu, proč se tě někdo pokusil zabít, Tebb,“ řekla pomalu. „Nastrojila jsi to tak šikovně, že jsme se to nedozvěděly ani my. A přece to někde muselo prosáknout, zřejmě přímo v Propteru. Kdosi nejspíš nechce, aby byly Sečenky úspěšné. Budeme si muset dávat zatraceně dobrý pozor.“

Tebb Celestainová si ale nenechala zkazit dobrou náladu. Vyvázla z atentátu se zdravou kůží a zanedlouho přiletí nové lodě. Surt se bude určitě radovat s ní, až mu je ukáže, i když to nepochopí. Nicméně dokonce i on rozezná ubohý vrak od nové nablýskané rakety.

„Ano, budeme si muset dát zatraceně dobrý pozor,“ opakovala mechanicky.

3.

Někde v nikde

„Myslím, že Norman musí...“ ohlásila se Mondra Diamondová. „Kdybychom mysleli na to, abychom pro něj...“

„Drž hubu!“ zařval Poulton Kreyn. „Jdeš mi na nervy s tím svým věčným žvatláním o tom pitomém zvířeti!“

„Koukej se ode mě držet co nejdál!“ zaječela bývalá cirkusačka. „Jestli na mě sáhneš, pořídím ti volňáska do pekla!“

„Kéž je pojme oba blažená nirvána a obdaruje je mírem, který tolik potřebují,“ zamumlala Ska Kijathe a znělo to skoro jízlivě.

Norman žalostně zatroubil. Slůně se zoufale bránilo provizornímu „oblečku“, na který nebylo zvyklé a který je strašlivě úsnil. Nechápal, co se s ním děje. Najednou ztratilo půdu pod nohama, a přece se nikam nezřítilo. Norman byl chobotnatec, nechtěl létat nebo se vznášet. Potřeboval cítit pod nohama pevnou zem, lovit kolem sebe chobotem obvyklé pachy a potají mlsat laskominy povalující se kolem něj. Také se mu hůř dýchalo. Strašlivě se bál, patrně mu bylo zle a trpěl závratí. Dával své zoufalství zřetelně najevo a jeho panička měla co dělat, aby ho alespoň trochu uklidnila.

Treul a Gorif mlčeli; stejně jako Ska také oni se stranili ostatních a hroužili se do sebe. Dali se rozeznat jako nepatrné šedé tečky, jak se tak ruku v ruce hnali vesmírem.

„Já... ech... nechtěl bych nikoho obtěžovat, ale ví někdo, kam letíme?“ ozval se bezbarvý, bezmocný hlas Tautma Aagenfelta.

„Nemám páru,“ odpověděl mu Reginald Bull vlídně. „Teda netuším jméno planety, k níž míříme.“

Hyperfyzik se rozhodl raději mlčet.

„Je smutné, že to šlo tak rychle,“ zauvažovala Ska Kijathe nahlas. „Byla bych ráda zjistila, co před námi Aura skrýval... Nesnáším, když zanechávám rozdělané věci.“

„Dřív nebo později si na to našinec zvykne,“ namítl ryšavý Nesmrtelný.

KAURRANG explodoval před několika hodinami a jeho poslední částčky se už dávno roztavily. Po lodi nezůstala žádná památka. Bylo jen slabou útěchou, že exploze zahubila také ty, kteří měli tu zkázu na svědomí - Tessmy.

Lidé, Swoonové a slůně se stali trosečníky někde na okraji dvojgalaxie, již Terranci

pojmenovali Whirlpool. Bylo to fantastické místo, ne však bezpodmínečně v situaci, kdy má někdo na sobě jen kosmický oblek s omezenou zásobou kyslíku a tuší, že se spolu s několika spolutrpiteli pomalu, ale jistě zblázní z bezmezné dálavy.

* * *

No, šestý posle, promítl Reginald Bull Perrymu Rhodanovi na monitor uvnitř přílby tak, aby si jeho text nemohli přečíst ostatní. Ještě jsme si nepřitukli na tvý jmenování a na tvůj nový hrdinský status. Ted' máme, myslím, dost času a klidu na to, abychom pozvedli číši vurguzu...

Musíme to odložit, došel nám vurguzz, přišla rychlá odpověď.

Dobrá, ale jen kvůli tomu. No co, odložit ještě neznamená zrušit.

Oba přátelé se na sebe usmáli přes průzory přileb. Jejich společníci si jich nevšímali, protože byli zaujati plně sami sebou.

A jak se ti jinak vede? zeptal se Bull svého přítele.

Jsem rád, že jsme všichni stihli právě včas vypadnout z jednoho nepodařeného mejdanu, odpověděl Rhodan a mávl neurčitě rukou.

To je fakt. To můžeš říct klidně nahlas. Pěkně jsme se zapotili, než jsme sehnali oblek pro toho sloního drobečka!

To skoro vypadá, že naše dobrodružství jsou čím dál, tím víc nebezpečná...

No, a cos čekal? Od toho jsme přece hrdinové, a zachránci světa, ne?

Dej už s tím konečně svátek. Že mi tohle jmenování nepřinese nic jiného než maléry, to mi nemusel vysvětlovat ani Heliot.

Aspoň si napravíme reputaci u Terranců

Ne o my, ale o já. O tobě se Heliot nezmínil jediným slůvkem, tlustóchu.

Jak chceš. Klidně se ale na mě zase obrať, až budeš potřebovat pomoc!

To mě mrzí. Právě jsem tě chtěl poprosit abys mě vytáhl z téhle bryndy.

Rhodan a Bull přerušili němý rozhovor protože ostatní se hádali na radiových vlnách čím dál rozhorleněji. Ertrusan máchal divoce pažemi, zatímco bývalá agentka SPL jako by chtěla chránit slůně přímo vlastním tělem. Vystrašený Tautmo Aagenfelt se snažil uklidnit jejich spor, byť z uctivé vzdálenosti. Reginald Bull neviděl žádný důvod k zásahu. Zatím po sobě ještě nestříleli.

Perry, pomalu, ale jistě dostávají vesmírnej amok. Doufejme, že brzy dorazíme na ten truchlivej balvan, co je před náma. Možná tam narazíme na taxík nebo tak něco...

* * *

KAURRANG byl zničen poblíž malé sluneční soustavy s jedinou planetou podobnou bývalému Marsu, na níž se určitě nacházely pouze suroviny. Zatím nic nenasvědčovalo tomu, že by tam byl život. Trosečníci nezjistili ani žádná technická zařízení. Byl to však jediný cíl v okolí a tak k němu zamířili.

Vždycky se najde nějaká cesta, to bys ml' vědět, Bully. Kolikrát už jsme se ocitli v bezvýchodné situaci?

V tý se snad nacházíme imrvére, ne?

A pak, zničehonic, se pokaždé najde nějaké řešení...

...nebo SOL.

Perry Rhodan zvážněl a Reginald Bull ani nepotřeboval pohyblivý text na monitoru, aby dokázal číst v jeho myšlenkách.

SOL, nejzáhadnější ze všech terranských lodí, už dávno zmizela ze života Pozemšťanů, avšak nikdo na ni nezapomněl. A právě nyní, kdy lidstvo stálo na dalším

rozcestí, se SOL znovu vynořil - nejprve jako pouhé jméno, jako poslovo budoucí plavidlo s označením THOREGON 6 - a měla ho v moci Shabazza.

Perry Rhodan musí ukrást svou bývalou loď neznámému nepříteli, který poslal Galaktikům na krk Goeddu a její děti Tolkandy, který zničil Heliotské tvrze a nechal řídit Džerry v Terranii. Nepříteli, který odsoudil k zániku národ, jako byli Baolin-Ndaové, a zneužil KONT, vyslance císařovny z Thermu.

Události byly mnohdy propletené tak bizarně, že to téměř přesahovalo meze lidského chápání. Téměř proto, že Perry Rhodan zatím ještě nestanul na Hoře stvoření a musel uznat, že lidé mají své hranice - třeba, že nejsou schopni vyřešit třetí ultimativní otázku.

Na všechny to možná nyní působilo zmatečně a zřejmě i bezvýchodně, Rhodan však dostal úkol a měl před očima cíl. Na to nesměl zapomínat ani ve chvíli, kdy se hnal bezmocně vesmírem na okraji jedné galaxie, vzdálen téměř nekonečně své domovině.

„Ano, je to zvláštní," prohlásil nesmrtelný Terranec nahlas. „Ale ne zas tolik."

Když ho zaslechli ostatní, přestali se okamžitě hádat a ohromeně se k němu otočili. Než ho však některý z nich stačil vyzvat, aby vysvětlil svůj podivný, skoro nepřípadný výrok, náhle nebyli sami.

* * *

Znenadání se objevila kosmická loď. Jako kdyby vypadla z hyperprostoru. Protože žádný ochranný oblek nedokázal zaměřit tranziční šok, nebylo zcela jasné, jaký pohon plavidlo používá. Rhodanův galornský oblek však přece jen cosi zachytil a hlásil, že jde o lineární motor. Rhodan to okamžitě oznámil ostatním.

Loď byla vlastně jakési sto metrů dlouhé lešení, na němž byly zavěšené nákladní a zpracující moduly, dezintegrátorové bagry a podobné přístroje. Lešení mělo třicet metrů vysokou křížovou základnu o délce ramen sto dvacet metrů. V ní byly umístěny pohonné jednotky, velitelský můstek a přístávací sekce. Rhodanův oblek nadále obšírně informoval o všem, co zaznamenal.

Trosečníci před sebou měli bohužel plně automatizované těžařské plavidlo, které neodpovídalo na žádné volání o pomoc. Přesto nebyl nejmenší důvod si zoufat, protože bylo zcela zřejmé, že loď přistane na holé planetce.

„Máme tu taxíka!" vykřikl Bull.

Jeho společníci úplně zapomněli na svůj spor; Mondra Diamondová, Tautmo Aagenfelt i Ertrusan byli u vytržení. Uklidnil se dokonce i Norman, když vycítil radost své paničky.

„Dokázali jsme to!"

„A za tak krátkou dobu!"

„Když už to všechno vypadalo beznadějně!"

Ti tři se vzájemně překřikovali, blahopřáli si a až přehnaně se rozplývali. Ostatní se chovali zdrženlivěji - nebo se tvářili netečně jako Ska. Trosečníci zahlédli světélko na konci tunelu, nicméně problémy tím zdaleka nekončily. Následovali loď, která vskutku mířila k planetě.

Konečně na ní přistáli poblíž těžařské lodi, která dosedla do hluboké rokliny a pustila se do naprogramované činnosti. Dezintegrátorové bagry odkrývaly jednu vrstvu kamení za druhou. V rudách se nacházely převážně kovy jako měď, nikl a titan a další příměsi, jak hlásily oběky.

Vytěžená surovina se drtila ve zvláštním předvýrobním modulu, kde se třídila a vyvrhovala zpět hlušina. Ruda se posléze balila a dopravovala do nákladních modulů.

Reginald Bull si všiml, že nadšení bývalých členů posádky KAURRANGU se „vrátilo na zem" - nacházeli se na mrtvé, neosídlené planetě. Bylo zřejmé, že nepotrvá dlouho a utrpí šok, a to včetně Swoonů. Po nějakou dobu patrně odolá nanejvýš tak Ska Kijathe; ani v

nejvypjatějších situacích na sobě nedala znát, co si myslí a cítí. V asketickém, androgynně krásném obličejí měla jako vždy nepřístupný a naprosto vyrovnaný výraz.

Co bychom si asi počali, kdyby se nebyla objevila žádná loď? ozval se Perry Rhodan jako obvykle formou neslyšné konverzace.

Raději o tom ani nepřemejšám, odpověděl stejným způsobem Reginald Bull. *Můžem bejt jenom rádi, že si tím nemusíme lámat hlavu.*

„Měli bychom se pokusit dostat na palubu," navrhla Mondra Diamondová. „I v automatickém nákladáku by mělo být nějaké zařízení umožňující odeslat nouzový signál v případě napadení nebo krádeže."

„To by neměl být problém," uvažoval nahlas Rhodan. „Ta kocábka je v příšerném stavu. Můj oblek mi nehlásí žádné zbraňové ani jiné bezpečnostní systémy."

„To jako myslíš, že můžem jen tak napochodovat dovnitř?" reagoval užasle Bull.

„Jistě. Ať už tenhle vrak patří komukoli, buď ten dotyčný nemá peníze na jeho údržbu a patřičné vybavení, nebo to v téhle oblasti prostě není potřeba."

„V tom případě to vidím černě. Nejspíš nebude možné odeslat nouzový signál," bědovala bývalá artistka.

„To se nedá vyloučit."

„Nesmysl, to by odporovalo všemu rozumu a základním pravidlům kosmoplavby, která jsou určitě všude stejná!" zahřímal Poulton Kreyn. „Půjdu dovnitř a porozhlídnu se tam. Vy můžete počkat venku."

„Tys snad předtím neposlouchal!" obořila se na něj Mondra. „Perry přece řekl, že tam nejsou žádná bezpečnostní opatření! Můžeme tedy jít na palubu klidně všichni. Ušetří nám to čas a nervy."

„Já už mám nervy na pochodu," zavrčel Reginald Bull. Aktivoval antigrav svého obleku a zamířil k řídicímu modulu.

Perry Rhodan ho mlčky následoval. Rozhoupali se rovněž ostatní a poprvé od neštěstí vyvinula jakous takous aktivitu i Ska. Když letěla vedle Mondry, naléhavě na ni pohlédla a klidně, zřetelně vyslovujíc každé slovo, ji vyzvala: „Seber se konečně trochu." Vzápětí se od ní opět odloučila.

* * *

Byla hračka dostat se do řídicího modulu. Vchodová přepážka byla jistěna zcela primitivním elektronickým kódem. Reginald Bull ji otevřel pomocí pikosynu a mohli vstoupit.

„No pane jo, tady to vypadá!" zhrozil se Ertrusan.

Vyjádril skutečnost ještě mírně. Řídicí modul byl stejně zchátralý jako zbytek lodi. Spínací zařízení byla na terranské poměry přímo starožitná a všude se projevovala únava materiálu. Monitory byly vadné a odevšad visely volně kabely.

Perry Rhodan si nemyslel, že bude problém ujmout se řízení. S takovými zařízeními se musel vypořádat dokonce i pikosyn SERUNU. Velmi se však zmýlil. Dokonce když aktivoval Mooa, robot mu lakonicky odpověděl: „Není možná žádná komunikace."

„To teda znamená, že je nahraná i tvá fenomenální galornská technika," poznamenal Reginald Bull poněkud kousavě.

„Myslel jsem si, že to bude snazší," přiznal chtě nechtě Rhodan.

„Možná se nám povede kompletně odcvaknout řídicí modul a přepnout pohonné jednotky na ruční ovládání," přihlásil se po delší době o slovo Treul. „Jsem si jistý že, bychom to s Gorif zvládli."

„To riení zrovna dobrý nápad," namítl Rhodan a narazil u ostatních na nepochopení.

„Co to říkáš?!" vykřikl ertruský pilot. „Před očima se nám bimbá záchranné lano a my

po něm nečapneme?"

„Co je na tom špatného? Beztak tu jen stojíme a nic neděláme," zavrčela Mondra Diamondová.

„Já Swoonům věřím," přidal se Tautmo Aagenfelt.

Reginald Bull pozvedl chlácholivě paže a zvolal: „Perry má pravdu. Tady jsme na neznámém území. Když předěláme loď, bude to zlodějina. Nemáme na to právo, protože majiteli lodi by se to nejspíš nelíbilo. Beztak se zdá, že na tom není zrovna růžově s penězi. Dodatečný opravy by ho zřejmě přivedly na buben."

„Nám jde ale o život!" namítl Poulton Kreyn rozhořčeně.

„Nejsme ovšem v bezprostředním ohrožení," umravnil ho Rhodan. „Pomocí uzavřeného oběhu a systému na recyklaci vzduchu ve vašich SERUNECH a v mém obleku můžeme vydržet několik dní. Do té doby se nám určitě podaří nastartovat loď a dopravit se na nějakou obydlenu planetu."

„To je paráda!" vyprskla Mondra pohrdavě. „Chcete šetřit kapsu neznámému vlastníkov. Víme vůbec, co je zač? Třeba je velmi agresivní a nenávidí cizince. Možná ani nepotřebuje k životu kyslík. Já tvrdím jedno: Popadněme tuto šanci za pačesy!"

„Jsme tady ale jako hosti," zdůraznil přísně Bull. „Musíte mně a Perrymu věřit, máme v tomhle ohledu o něco větší zkušenosti než vy! Jsme v cizí galaxii, nikdo z nás tu nikdy předtím nebyl. Navíc máme za úkol najít SOL! A přitom nevíme, kde by měl být. Musíme dodržovat určitá pravidla, jestli chcem, aby nám někdo pomohl! Nejsme chmatáci, jsme diplomatictí zástupci Mléčné dráhy, sakra!"

„To nám tak bude platné, až tu zhebne!" zaječela Mondra. „Jenom se tak ptám... To jste byli vždycky takové citlivky? Jestli jo, pak se divím, že jste zatím dokázali přežít."

Reginald Bull sice mlčel, ale tvářil se hodně nakvašeně. Diskuse nikam nevedla.

Perry Rhodan se obrátil na Swoony a řekl: „Můžete nám vůbec zaručit, že převezmeme řízení, aniž ten vrak vylétne do povětří i s námi?"

Treul se tvářil hodně nejistě. Místo něj odpověděla Gorif: „Bylo by to nouzové řešení, ale za pokus by stálo. Zaručit ovšem nemůžeme vůbec nic. Tahle technika je ve srovnání s naší spíš primitivní, ale nedá se s ní zase tak snadno manipulovat. Abychom se vyznali v tomhle binci, potřebujeme dost času a navíc se nesmíme dopustit žádné chyby. A i když se nám to přece jen povede, mohou pohonné jednotky selhat, jsou na šrot."

„Promyslete si, která z možností je lepší," vyzval ostatní Bull. „Neřídte se ale citama nebo přáníma, nýbrž rozumem." Pohlédl na Ska Kijathe.

Ta opětovala jeho pohled a poněkud váhavě prohlásila: „Přiznám se, že jsem v první chvíli málem podlehla pokušení souhlasit se Swoony. Ted' ale nemůžu podpořit jejich plán. Nedotknu se těchto systémů ani prstíčkem."

Mondra Diamondová se přestala tvářit útočně: „No, když z toho nemáš dobrý pocit ani ty..." Nikdo nepochyboval o tom, že Ska to umí s počítači až zázračně. Přesto v bývalé artistce opět vzplál vzdor a dodala: „Než se ale rozhodnete, měli byste vzít v úvahu, že ani ona nedokáže nic změnit. Když loď neodstartuje včas, nebudou mít Swoonové čas přepnout na ruční ovládání!"

„Ať tak nebo onak, je to pro nás rozsudek smrti," křikl na ni Bull. „Když jsme opouštěli KAURRANG, taky jsme nevěděli, kolik nám zbejvá ještě minut do konce. Je už zázrak, že jsme zatím přežili."

Perry Rhodan zabodl oči do rebelujícího Poultona Kreyna. Jenže Ertrusan se v posledních dnech naučil spoustu věcí, jak se zdálo. Ani nezuřil, ani se nepokoušel prosadit za každou cenu svou vůli. Sice na něm bylo vidět, jak to v něm vře, ale mlčel.

Všem bylo jasné, že dřív nebo později jim dojde kyslík. Hlavou se jim honila jedna otázka za druhou. Vydrží dostatečně dlouho? Jak dlouho potrvá let, když se jim podaří nastartovat loď? A kam se poletí?

Perry Rhodan všem doporučil, aby se příliš nepohybovali a šetřili vzduchem. To se snáz řeklo, než udělalo, neboť slůně neklidně poskakovalo a Mondra měla co dělat, aby je udržela. Neodvažovala se je omámit, protože zvířata reagovala na léky někdy nevypočitatelně.

Ertrusana to jako obvykle rozčililo. Nespatřoval v Normanovi nic jiného než křupavou pečínku k večeři a doufal, že se blíží vytoužený okamžik, kdy si na něm bude moct pochutnat.

Tautmo Aagenfelt tiše naříkal, nervózně sebou mrskal, a když si uvědomil, jak se tím zesměšňuje, pokoušel se nasadit masku bohorovného klidu. Ostatní pospávali nebo se tiše bavili.

4.

Nebezpečný pokus

Reginald Bull sebou vyděšeně trhl, když ho Tautmo Aagenfelt zničehonic popadl za rameno, zatřásl jím a oznámil mu: „Poulton zmizel!”

Ryšavý Terranec se posadil a zachrčel: „Kdy jsi to zjistil?”

„Zrovna teď. Ptal jsem se ostatních, co jsou vzhůru; už ho nějakou dobu neviděli.”

Bull se protáhl a zazíval. Zamžoural a pohlédl na poklidně klimbajícího Rhodana. „Tak se po něm mrknem,” řekl. Vstal a spolu s hyperfyzikem opustil řídicí modul. Venku neúnavně pracovaly bagry. Nesmrtelný doufal, že nákladní moduly budou brzy plné.

„Lokalizace ale nic nehlásí,” řekl po chvíli. „Tady venku rozhodně není. Nejspíš se potuluje někde po lodi. Nemám chuť ho hledat kdoví kde. A jestli si zapnul deflektorový pole...”

„Proč by to asi dělal?”

„Co já vím? Třeba chce bejt chvilku sám. A docela ho chápu.”

„Vždyť má šetřit kyslíkem!” zabědoval Tautmo.

„To je nezodpovědné!”

Ryšavec přemýšlel. Hyperfyzik mu děsivě drásl nervy, ale měl pravdu. Co ale měl podniknout? „Nejsem jeho chuť,” zavrčel. „Tak ho přived’ k rozumu ty, když tě to tak rozčiluje!”

Nato se Bull vrátil k ostatním do řídicího modulu. Tautmo Aagenfelt dorazil krátce po něm. Byl zjevně rozezlený, ale nemínil obětovat kvůli Ertrusanovi vlastní drahocenný kyslík.

Všechno se beztak vyřešilo samo od sebe. Poulton Kreyn se vrátil a vypadal zvláště rozjařeně.

„Objevil jsi něco mimořádného?” vyštěkl na něj Bull.

„Jak se to vezme,” odpověděl Ertrusan. „Mám dojem, že stroje pracují rychle. Podle mého odhadu bychom se odtud měli odlepit nejpozději do tří dnů. A do té doby nám kyslík bohatě vystačí.”

„Už jsme si dělali starosti o zásobu tvýho kyslíku. Doufám, že se v tomhle ohledu nepleteš?” řekl váhavě Bull.

„To určitě ne. Můžu vás všechny klidně přežít.”

„Hm,” zamumlal Nesmrtelný.

„Co znamená to hm?”

Reginald Bull nepatřil k těm, kteří by si dávali příliš velký pozor na ústa, a málokdy chodil jako kočka kolem horké kaše. „Od chvíle, kdy KAURRANG odstartoval jsi nebyl zrovna v dobrém rozmaru. Proto se mi nelíbí tvá nenadálá proměna,” řekl zpřímá.

„Co tím chceš naznačit?” vyprskl vztekle Ertrusan.

„Nic. Jenom jsem si myslel, že mi k tomu povíš něco víc.”

„To nemusím poslouchat!” zařval Poulton Kreyn. Odpojl se a šel se uvelebit co nejdál od Bulla.

„Musíme ho sledovat," ozval se v ryšavcově přijímači Perry Rhodan.

„Perry, už mě nebaví to věčný pendlování," povzdechl si Bull a udělal si pohodlí. „Myslel jsem si, že s KAURRANGEM přestaneme být závislí na druhých, a teď se zase chceme vízt načerno! Já snad vyletím z kůže, jak tu dřepíme a čekáme. Proč ten Heliot musel zase začínat o SOL? Máme přece GILGAMEŠ."

„Tak jednoduché jsme to bohužel nikdy neměli," usmál se smutně Rhodan.

„Přesně tak. Jsme kdykoli předurčený k tomu tahat jako blbci za někoho kaštaný z ohně! To pochopili dokonce i ty týpkové z Thoregonu."

Bull zmlkl, když se Rhodan náhle zvedl, zamračil se a prohlásil: „Co to tam dělá, pro všechno na světě?" Ukázal na Ertrusana, který seděl a kýval se ze strany na stranu. Hýbal obrovskými ústy a pórovitý obličej měl zrudlý.

Ryšavec vytřeštil oči a vykřikl: „Mám dojem, že jsem se zbláznil! On zpívá! Nebo že by se zkároval? Ale čím, proboha?" Vyskočil, přešel k Poultonu Kreynovi a naznačil mu, aby si zapnul přijímač. Ertrusan ho poslechl a zaraženě zahuhlal: „Co je... zase...?"

„Kreyne, co je to s tebou?" zařval Bull a byl v pokušení popadnout pilota za rameno a zatrást s ním. Naštěstí si včas uvědomil, že to nemá smysl.

Obr na něj tupě zíral, oči měl vlhké a zvláště se mu leskly. „Vůbec nič," zašišlal.

Mezitím k nim přišli ostatní a obklopili Ertrusana, který nebyl schopen ani vstát. Několikrát se o to pokusil, ale s žalostným výsledkem. Pokaždé upadl a hřimavě se tomu zachechtal.

„Něco se s ním stalo, když se potuloval po lodi sám, protože nikdo z nás nemá tyhle příznaky," prohlásila Ska. „Symptomy nám ovšem nic neříkají. Krevní obraz je v pořádku, stejně jako je v normě hladina cukru. Žádná hyperventilace."

„Až na to, že ji má jako z praku," řekla Mondra Diamondová.

„Poultone, co jsi to vyváděl?" vykřikl Perry Rhodan.

Pilot k němu pomalu vzhledl a jeho potem se lesknoucí brunátný obličej se rozzářil. „Ahoj, Perry!" zachichotal se. „Nemáš chuť dát si se mnou taky?" Nijak stydlivě si odříhl a žvatlal dál: „Pod', trochu si žažpíváme..." Začal falešně vyřvávat nějakou odrhovačku.

„Je to čím dál horší," prohlásil Rhodan ustaraně. „Jestli bude takhle řídit dál, ještě převrhne loď i s námi!"

„Jenže všechny hodnoty má normální! Oblek mu pracuje bezvadně, zásobování vzduchem je dostačující," oznámila Ska. „Z medicínského hlediska nedošlo k žádným změnám. Psychicky je naprosto v pořádku."

Hyperfyzik ukázal na přílbu a zvolal: „Až na to, že se potí jako prase."

Ska Kijathe pokrčila rameny a pokračovala: „Chladicí systém funguje rovněž a nebyla zjištěna zvýšená tělesná teplota. Mírně zvýšený má jenom pulz. Jako kdyby běžel."

„Co kdyby mu pikosyn píchl nějakého povzbuzováka?" navrhla Mondra.

„To by bylo v téhle chvíli příliš nebezpečné, protože nevíme, co mu je. Mohl by utrpět šok," namítla Ska. „Kromě toho by kybermedicínský systém už dávno reagoval automaticky. Zjevně ale nepovažuje jeho stav za hrozný, protože nezaznamenává žádné příznaky. To, že se Poulton chová jako opilý, nezavdává důvod k medicínskému nebo psychogennímu zákroku."

Kreynovi začal být zájem ostatních pomalu nepříjemný. Nešikovně je odstrkával rukama a nakonec se zhroutil. „Nikdo mě nemá rád," kňoural. „Nikdo se mnou nechce zpívat... Stojíte všichni za ho..."

„Musíme s ním něco udělat," prohlásil Rhodan vážně. „Navrhuji, aby někdo zůstal u Kreyna a ostatní se porozhlédli po lodi. Třeba budeme mít štěstí a objevíme příčinu..."

„Teď mě teprve napadá..." skočila mu do řeči Ska, „nevšímala jsem si toho, protože jsem pátrala jen po možné chybě systémů! Podívejte se na údaj o zbytku kyslíku, který má k dispozici."

„To je ono!" vykřikl Reginald Bull. „Ukazatel je na maximu, a to přece není možný! Tautmo, vzpomínáš si? Přece o tom celou dobu mluvil: že nás všechny přežije. Někde sehnal kyslík a doplnil si zásobu!"

Rhodan znovu promluvil na Ertrusana, který se pomalu vzpamatoval ze záchvatu plačtivosti.

Kreyn na něj hleděl krhavýma kalnýma očima a posmrkával. „Co... Co ode mě chceš?" zaskřehotal. „Bolí mě hlava a je mi blbě a..."

„Seber se!" ut'al ho rázně Terranec. „Pokus se vzpomenout, Kreyne! Někde jsi našel nádrž s kyslíkem a doplnil sis zásobník, co?"

Ertrusan zakomíhal prudce trupem a držel se zpříma už jen pomocí antigravu. „Jak to?" zachrčel.

„Přemýšlej, Kreyne! Je to důležité!"

„A pak... pak si zazpíváme, jo?"

„Určitě. Teď nám ale pomoz. Je to na tobě!"

Pilot se zatahal levou rukou za prsty pravé a vyhrkl: „Je to tak těžký... v hlavě se mi to všechno plete..."

„Prosím, Kreyne!",

„No dobře... Myslím, že už to mám V převr... předvr... předvýrobním módu byla nádrž plná po okraj kyslíku," řekl a zaculil se.

„Snad se z toho brzy dostane," prohlásila nadějeplně Ska. „Možná je koncentrace kyslíku moc vysoká a systémy ji nedokázaly ještě správně řídit..."

„Ani to by nestačilo na tak bouřlivou reakci," přerušil ji Bull. „Musel s tím do sebe dostat nějakou příměs, na kterou nejsme zvyklí."

„Jdu tu nádrž najít," řekl Rhodan. „Vy zůstanete tedy, jinak spotřebujeme moc kyslíku. Už tak nás ho stálo dost tohle vzrušení."

* * *

Perry Rhodan nebyl pryč dlouho. Podle toho, co jim popsal Kreyn, přicházel v úvahu pouze jeden modul a také v něm brzy objevil nádrž. „Bohužel nemám žádnou se senzaci," ohlásil se. „Ani mé systémy nejsou schopny zjistit nic nebezpečného."

„Chápu Poultona, že se tak zachoval," začal zničehonic hájit Ertrusana Treul. „Jistě bychom na tom byli úplně stejně, kdybychom našli nádrž s kyslíkem a nepřišli na nic, co by nám mohlo být nebezpečné."

„To jo, ale nikdo z nás by si to nenechal pro sebe," vyprskla Mondra.

S Ertrusanem to šlo dál z kopce; dosáhl stavu, v němž se nachází opilec těsně před otravou alkoholem. Nebylo mu pomoci. Protože vůčihledě vadl, kybermed mu podal slabý povzbuzovací prostředek, který však vůbec nezabral. Rozbory nepřinesly žádné signály, že by bylo něco v nepořádku s jeho zásobováním kyslíkem. Medicínský systém nemohl zasáhnout.

Tautmo Aagenfelt se právě ptal, co budou dělat, když se stárnoucí pilot zničehonic vymrštil a zařval jasně a srozumitelně:

„Nechtě mě na pokoji! Koukejte zmizet, nebo vás zničím!"

Vytáhl ruční paprskomet a začal kolem sebe zuřivě pálit. Obleky automaticky aktivovaly ochranné štíty, takže výstřely nikoho nezranily. Ertrusan zato stačil napáchat značné škody na ovládacích zařízeních.

„Zbláznil ses?" křikla na Kreyna Mondra Diamondová. „Chceš nás všechny zabít? Okamžitě přestaň střílet!"

Nemělo smysl opětovat palbu. Nezbylo jim, než se pokusit Poultona Kreyna uklidnit. Dál zběsile řval a pobíhal zmateně po velitelském můstku. Sváděl zuřivý boj s imaginárním nepřítelem a střílel jako posedlý. Naštěstí mýjely jeho necílené rány o vlasek nejdůležitější

přístroje.

Než stačili ostatní zareagovat, bylo po všem. Ani ne za půl minuty zastavil Ertrusan palbu. V obličeji se mu objevil bezmocný výraz, když se najednou bezvládně sesul k zemi a škubal rukama a nohama. Těkal pohledem kolem sebe, jako by se nedokázal soustředit na jediný bod. Otevřel ústa, ale vydralo se z nich pouhé zasténání. Potom ztratil vědomí.

Teprve nyní zaznamenal kybermedicínský systém hrozivou situaci. Bylo však už pozdě. Ska ohlásila, že podle počítače Kreyn upadl do komatu.

„Co jenom budeme dělat?“ zakňoural znovu vyděšený hyperfyzik.

„Vůbec nic,“ odpověděl Bull. „Furt dechá smrtelnou směs.“

„To je jeho konec,“ prohlásila bývalá artistka. Snažila se, aby to vyznělo lhostejně, ale nedařilo se jí to.

„Kybermed mu nepomůže,“ dala jí zapravdu Ska. „Dokud nelze analyzovat a neutralizovat jedovatý plyn, nepodaří se nám udržet ho naživu. Podle údajů kybermedu se dá usoudit, že mu nezbývá víc než hodina.“

„A co kdybychom mu začali dávat čistý vzduch?“ zeptal se jí Rhodan.

Tibetanka pokývala neurčitě hlavou a řekla: „Je šance vypláchnout jedovatou látku z Kreynova těla tak, aby nenapáchala trvalé škody. Mohl by se z toho dostat.“

„Co tím chceš říct?“ vyhrkl Tautmo Aagenfelt a vytřeštil oči.

„To je přece jasné, jako je vurguzz zelený,“ vyprskla bývalá agentka SPL. „Musíme ho odpojit a zásobovat naším kyslíkem!“

Hyperfyzik pohlédl prosebně na Bulla, ale ten jen souhlasně pokývl hlavou.

„To... To snad nemyslíte vážně!“ zajíkl se Tautmo Aagenfelt. „Tím si podepíšeme rozsudek smrti všichni! Nikdo z nás se nedožije startu.“

„To tu chceš jenom tak nečinně sedět a dívat se, jak pomalu chcípá?“ bývalá artistka na něj nechápavě hleděla.

„Že zrovna ty, Mondro...“

„Nezvaň nesmysly!“ okřikla ho. „Je něco jiného mít s někým osobní spor a vidět ho, jak umírá! Jsme přece jedna posádka, jeden tým! Ví bůh, že nepřeji Poultonovi Kreynovi nic dobrého, ale tohle ne! Chceš ho prostě obětovat? Dobře si rozmysli, jestli bys potom dokázal žít s takovým vědomím!“

Tautmo Aagenfelt tam stál jako hromádka neštěstí. Přesto se cítil být v právu a trval na svém. „Copak mě nikdo nechápe? Mějte přece rozum!“

„V zásadě máš pravdu,“ prohlásil znenadání Perry Rhodan a jízva na pravém nosním křídle mu zbělala. „Rozumím ti velmi dobře a nic ti nevyčítám. U mnohých cizích národů by tvůj postoj byl zcela přirozený a museli bychom s ním souhlasit.“

„Ale...?“

„Ale teď už dost diskusí! Musíme ihned udělat, co je třeba!“

„Jsme připraveni,“ špitla Gorif.

Perry Rhodan se otočil k třiceticentimetrové Swoonce, která se vznášela pomocí mikrogravu ve výšce. „Právě vás jsem ale neměl na mysli,“ řekl vlídně. „Momentálně ani nevíme, jestli bude k něčemu náš zoufalý čin.“

„Mondra to vystihla přesně: Jsme jeden tým. A proto také chceme přispět svým dílem stejně jako ostatní!“ vybuchl Treul a vznesl se do výše vedle své partnerky. „I když toho možná nebude mnoho, pro Poultona je každá minuta drahá.“

Bývalá agentka SPL náhle zbledla jako stěna, když si uvědomila všechny následky. „Perry,“ vyhrkla přiškrceně, „když to bude muset být... dám trochu víc...“

„Neměl jsem v úmyslu vzít Normanovi celou zásobu,“ uklidnil ji Nesmrtelný. „Vím, jak moc na něm lpíš. I když si musíš uvědomit, že přinejhorším budeme muset slůně obětovat.“

„Já vím,“ špitla tmavovlasá Terranka a svésila hlavu. V koutku oka se jí objevila malá

slza.

5.

Nečekaná spolupráce

„Kdo že to chce se mnou mluvit, prosím?“ zvolala Tebb Celestainová a nevěřícně se zahleděla do asistentčina obličeje zabírajícího většinu vizifonového monitoru.

„Kobb Taphirtelová,“ řekla asistentka přiškrčeně podruhé a tvářila se, jako by už samo tohle jméno mělo odpornou pachut’.

„Vyříd’ jí, že tu nejsem nebo že nemám čas.“

„To už jsem udělala. Řekla, že počká.“

„A co zrušit spojení?“

„Ne. Řekla, že se dostaví osobně a počká si.“

„A co chce?“

„Tváří se hrozně důležitě a přirozeně mi to neřekla.“

„Chce mě napínat,“ povzdechla si Tebb.

„Obávám se, že jí neunikneš, je jako mezek.“

„Já vím. Tak mi ji raději spoj, nechci se ní setkat osobně!“

Tebb se snažila tvářit co nejprívětivěji. „Zdravím tě, Kobb,“ zavrkala.

Na obrazovce se objevila Sečenka asi o patnáct let mladší než Tebb, v oranžovém obleku se zeleným šátkem přehozeným přes rameno. „Já tě také zdravím, Tebb,“ zvolala stejně sladce. „Jak laskavé, že sis na mě našla čas.“

„K věci,“ utnula ji sečenská podnikatelka netrpělivě.

Kobb Taphirtelová byla největší Tebbinou konkurentkou v soustavě Quar. Třebaže byla mladší, vypracovala se obdivuhodně rychle na špičku. Protože nebyl příliš velký výběr dobrých tras a klientů, často se o ně mezi sebou porvaly. Jedovatá Kobb nevynechala jedinou příležitost, aby svou sokyni pošpinila a zostudila. Byla inteligentní a šikovná, měla nemalý organizační talent a neomylný čich na úspěšné obchody. Využívala své vlohy ovšem způsobem, který jí většina ostatních vyčítala, a navíc platila dost mizerně své zaměstnance. Její turistické trajekty byly nevalně udržované a lety v nich nezřídka velmi dobrodružné. Přesto neměla nouzi o objednávky, protože se neštítala ani té nejagresivnější reklamy a nátlaku, který se rovnal vydírání.

Kobb byla jediná z celého národa, která se Tebb skutečně hnusila. Přála jí neplodnost, což bylo nejhorší, co se mohlo nějaké Sečence přihodit - hned za tím následovalo, když nějaká ubožačka nikdy nenašla správného muže nebo nepatřila k žádnému rodu, s jehož otcem-zakladatelem by měla alespoň jakous takous feromonovou harmonii postačující k tomu, aby nakladla alespoň jednou v životě vejce. Proto se také tak rapidně zmenšovaly kočovné malé rodiny.

„Chci ti oznámit radostnou novinu,“ šveholila Kobb Taphirtelová. „Právě se mi mají vylíhnout první mláďata. Není to nádherné?“

Tebbina kletba tedy nezabrala. Podnikatelka si aspoň zoufale přála, aby její sokyně neměla nikdy syny. I jeden jediný sameček totiž vynesl své rodině pohádkové jmění a značně zvýšil její prestiž. Například Surt stál Tebb veškeré úspory a dva trajekty. Nicméně toho nelitovala. Jak jen to Kobb narafičila, že získala vlastního druha? Zázrak už byl už jen to, že dokázala překousnout svou pověstnou lakotu.

„Blahopřeji ti,“ reagovala Tebb s předstíranou radostí. Nikdy by nedopřála své konkurentce, aby si vychutnala její úžas. „Přesto je to obrovské překvapení,“ dodala klidně.

„Konečně můžu na vlastním těle zažít, jak je mateřství krásné,“ rozplývala se Kobb. „Tak dlouho jsem ti horoucně záviděla, Tebb.“ Tentokrát výjimečně nelhala. Určitě také dosyta proklínala svou sokyni, samozřejmě stejně marně.

„Teď jsme si konečně rovnocenné," pokračovala Kobb. „Hrozně moc se těším, až zasedneme k jednomu jednacímu stolu."

Nikdy z tebe ale nebude předsedkyně, rozcapená tlamo, přísahala si v duchu Tebb. *Ne, dokud budu naživu a dokud budu sedět na předsednické židli.* „Pošlu ti dárek," řekla nahlas.

„Tvá pověstná velkorysost vskutku nezná mezí."

„Teď už ale musím..."

„Počkej chvíli, Tebb, ještě jsem neskončila. Protože jsme teď rovnocenné, jak jsem už řekla, ráda bych s tebou probrala ještě něco obchodního."

V té chvíli se Tebb přestala ovládat. „Obchodního?" vybuchla užasle. „Já, a s tebou?"

„Ano, ty se mnou. To mi věř." Kobb se sladce usmála a samou horlivostí málem vycenila dolní zuby, což by úsměv rychle změnilo ve výraz pohrdání.

Tebb se zmocnila zvědavost. Neuškodilo by vyslechnout si jednou Kobbiny nápady. Obchodu by stěží napomohlo, kdyby dala najevo otevřené nepřátelství. Zisk je koneckonců zisk a jde o blaho rodu, a ne o osobní antipatie. Podnikatelka se pohodlně opřela v křesle a řekla pomalu: „Poslouchám."

* * *

„Nádhera!" zvolala Kobb Taphirtelová nadšeně. „Podařilo se mi dotáhnout do konce velmi lukrativní obchod. Už jsi někdy spolupracovala s Extravikem?"

„Přirozeně že ano," odpověděla Tebb. Extravic byl největší producent potravin na Quarantimu. Šlo o firmu s třemi tisíci zaměstnankyněmi. Vlastnilo ji šest nebo sedm početných rodin.

„Je to skvělé!" rozplývala se Kobb. „Jak to tak vypadá, Extravic plánuje výlet na tříadvacátou planetu - a to pro všechny své zaměstnankyně."

„Jak prosím?" vyjekla Tebb.

„No jo, taky jsem zpočátku nevěřila svým uším! Ale je to tak. Na Quarmaku se přece nachází velký Gosaranin chrám."

To bylo Tebb přirozeně známo. Každá mladá Sečenka tam odletěla alespoň jednou za život, aby načerpala duchovní inspiraci; ať už k volbě povolání, k budoucímu mateřství nebo dokonce k partnerství. Chrám byla obrovská temná, záměrně tajemná, a přece útulná stavba osvětlená bezpočtem loučí a provoněná různými bylinami a květy. Měla spoustu pater, kazatelen a výklenků, kde si mohla každá Sečenka najít své místo, kde mohla rozjímat nebo se prostě nechat unášet vlastními pocity. Přesně ve středu svatyně se tyčilo hlavní kněžiště s velkou, dokonale vytesanou sochou Gosaran, kde se Sečenky shromažďovaly k obřadům a kázáním.

Tebb tam byla pouze jednou, ale žila z toho dodnes. Nebyla nijak zvlášť zbožná, ale celková atmosféra, vůně a chrámové obrazy v ní zanechaly posvátnou vzpomínku, jež jí dodávala odvahu, pokaždé když zmalomyslněla.

„No a?" zeptala se Tebb mladší podnikatelky, která se záměrně odmlčela, aby zvýšila napětí.

„Chtějí se tam všechny shromáždit a provést chrámový zpěv," řekla Kobb konečně. „Bude to obrovské shromáždění, chápeš, a současně se tam má konat trh s partnery. Několik rodin bylo vyzváno, aby se dostavily rovněž s mužskými potomky."

Tebb cítila, jak se v ní rozmáhá zlost. Jak to, že o tom nic nevěděla? Byla předsedkyní Jednací stolice a navíc využívala velmi spolehlivé zdroje - proč se k ní nic nedoneslo? Jak mohla uzavřít tak výnosný obchod právě její nepřítelkyně? Ze všeho nejraději by jedním úderem rozbila vizifon. Nesměla však dát najevo žádnou slabost.

Nicméně si musela přiznat, že o tom neměla nejmenší ponětí. „Odkdy je stanovený termín?" zeptala se pomalu mladší podnikatelky. Snažila se, aby to znělo nevinně a neztratila

tvář.

„Na veřejnost to zatím neproniklo," odpověděla konkurentka spokojeně. „Upřímně řečeno je všechno zatím ve stadiu příprav, nevědí o tom ještě ani zaměstnankyně. Čirou náhodou znám jednu Sečenku, která pracuje na vysokém postu ve správě, a ta mi to prozradila."

Byla to tedy jen náhoda, že Kobb měla lepší zdroj informací. To Tebb trochu uklidnilo. Přesto jí bylo jasné, že potrvá delší dobu, než překousne tak těžkou porážku.

„Neoficiálně se tvrdí, že letět se má za několik málo dní," pokračovala Kobb. „Jsem si jistá, že to vyjde, přestože ještě není schválený příslušný rozpočet. To je ale otázka hodin. Pak může dojít k největšímu shromáždění v dějinách - a to je pro nás to nejlepší, co se může stát, Tebb!"

Tebb se chtěla ujistit: „Pro nás?"

„Ano, mluvím o nás dvou. Na celou akci bude každopádně zapotřebí čtyř trajektů. Vedení poletí samozřejmě jednou ze svých raket DRYTORN-B, ale takzvané poddané povežeme my. Můj problém je, že budu mít v příštích týdnech volné jen dvě lodě. Potřebuji tedy, abys mi píchla."

Tebb se celá nastražila. *Proč nabízí Kobb spolupráci zrovna mně, své největší konkurentce? blesklo jí hlavou.*

Jako by přesně věděla, co jí táhne myslí, Kobb řekla: „Budu upřímná. Je mi jasné, že rodiny budou chtít v první řadě tebe. Já ale nechci v žádném případě přijít o výhodu, že jsem se o tom dozvěděla dřív než ty. Byla bych jim poslala nabídku, než by oslovily tebe, a to zaručeně levnější. Nasadila bych všechny páky, abych dostala tu zakázku. Protože ale potřebuji pomoc, obracím se na tebe, protože vím, že po nás sáhnou, když spojíme tvou dobrou pověst s mou výhodnou cenou. Když se dáme dohromady, nikdo nás netrumpne. Pokud se domluvíme na spolupráci, dám jim hned vědět. Možná to bude začátek naší společné budoucnosti, protože přijde doba, kdy tu nebude místo pro nás obě."

„Už teď je tu dost těsno," odpověděla Tebb jedovatě. „Máš tedy představu, že každá dáme k dispozici dva trajekty. - A jak se podle tebe podělíme o zisk?"

„Půjdem do toho půl na půl, a to jak v nákladech, tak v zisku. Připravila jsem už návrh smlouvy a pošlu ti ji obratem. V klidu se na ni mrkni a uvidíš, že v ní není žádný háček. A teď už tě nebudu déle zdržovat. Určitě se ozvu."

* * *

Jakmile dorazila smlouva, Tebb svolala firemní vedení a společně ji s ním probrala do nejmenších podrobností. Skutečně nikde nebyl žádný háček, jak Kobb slíbila. Přesto jí Tebb nevěřila ani slovo.

„Je to intrikánka, schopná podrazit kdekoho, a už vůbec nemá chuť se se mnou dělit o zisk," svěřila se ostatním se svými obavami.

„Kobb je hrozná hamounka a právě ty jí překážíš ze všech nejvíc," prohlásila Barr. „Proto si musíme důkladně promyslet, jak se rozhodneme."

„Nemůžu si dovolit odmítnout takový kšeft," povzdechla si Tebb. „Obě rakety jsou sice zaplacené, ale momentálně nemáme žádné volné prostředky. A všechny půjčky jsou vyčerpané. Nemáme ani na opravy. Nedá se nic dělat, musíme do toho rizika jít. Kdo ví, třeba je to dobré znamení."

„Smlouva je každopádně v pořádku," ujistila ji Jenn. „Není jí co vytknout. Kobb není tak hloupá, aby tě podrazila hned na začátku. Její mizerná povaha se projeví, až když se akce podaří. Nejspíš si napočítá vyšší náklady a tím se pokusí snížit tvůj zisk. Můžeme do toho ale klidně jít, známe taky pár skvělých triků."

„Sdělte jí, že souhlasím. Sejdeme se co nejdříve a probereme podrobnosti. Najděte

vhodné místo a vyřídíte Kobb, aby zajistila schůzky s rodinami. Pro mě za mě se na to můžeme vrhnout už za dva dny. Já se teď uchýlím do ústraní, abych si to všechno v klidu promyslela."

Tebb se zvedla a opustila kancelář. Zamířila rovnou k Surtovi.

6.

Přistání

Surt užasl, když spatřil Tebb. „Ty jsi si na mě udělala čas?" zavrnl blahem.

„Přece jsem ti to slíbila, ne?"

„Budeme se milovat?" pokračoval roztouženě.

Tebb se usmála a řekla: „Teď ne, Surte. Musím přemýšlet."

„Tak proč jsi za mnou vlastně přišla?" Surt zachřestil postranními šupinami a zakoulel očima. „Och..." Ještěřím ocasem ji objal kolem pasu, ona se mu ale vyprostila.

„Potřebuji teď trochu klidu a také rozptýlení. Tebe netěší, že jsem tady?"

„Samozřejmě že ano, přesto bych rád taky..."

„Surte, neříkej mi, že jsi přišel v poslední době zkrátka. Hodně sester má teď přece cyklus..."

„To ano, jenže ty jsi moje sárí, moje jediná opravdová láska. To tě nemůžu ani svádět?" Tebb zaváhala. Cítila Surtovo teplo, jeho vůně jí omamovala smysly jako vždycky. Musela se držet, aby nevyplavila své feromony, které by je připravily o soudnost definitivně oba. Jestlipak si Kobb dokáže zachovat v takovéhle situaci chladnou hlavu? Jistě ano, pokud nenašla žádného šaritu. A tomu Tebb věřila ještě méně než tělesné manifestaci Gosaran.

„No dobrá...", vydechla. Věděla, že jí to udělá moc dobře.

Šok z dnešního rána jí ještě vězel ve všech údech. Nasadila několik skvělých slídilek, ale příliš nedoufala, že by našly pachatele atentátu. Nic nepřinesla ani pitva drezypse.

„Ale jen mazlení, ano?"

„No dobře," zabrumlal Surt lehce nespokojeně.

„Myslím to vážně, zlato. Jinak ihned odejdu!"

Surt ji vlákal do vyhřívaného pískového lože ve svém viváriu, nacházejícího se hned vedle jezírka. Počkal, až si Tebb odloží a natáhne se. Potom se k ní přitulil a přiložil svou hlavu k její. Jemně ji oňuchával na krku a syčivě do sebe vsával její vůni. Z úst mu pravidelně vystřeloval rozeklaný jazyk.

Tebb se zcela poddala jeho laskání a ocitla se ve stavu libé dřímoty. Surt jí zlehka foukal na krk a tiše trylkoval.

Podnikatelka vzpomínala na dětství a na rodiče, kteří ještě žili jako kočovníci. Otec se vylíhl v jednom sousedním kmeni a brzy vyšla najevo jeho afinita s matkou. Odstěhovali se společně na planetu číslo osmnáct a tam založili malý rod. Za Tebb přicházely neustále její sestry, aby u ní pracovaly, žádná z nich jí ale nebyla tak blízká jako ty, které se vylíhly současně s ní.

„Dnes se udalo něco velmi důležitého," zamumlala Sečenka malátně.

„Co ti to přinese?"

„To ještě nevím, Surte. Moje největší konkurentka by se mnou ráda spolupracovala. Jenom si ale nejsem jistá, jestli to myslí upřímně."

„Proč by neměla?"

„Surte, ty jsi nic netušící zlatíčko."

„Nevyznám se v obchodování nebo co to děláš." Surt položil plochou hlavu Tebb na krk. „Proto tě taky obdivuji. Co všechno umíš..."

„Ty zase vychováváš naše mladé. Žádná žena by to nedovedla tak dobře jako ty. Naši drobečkové tě přímo zbožňují."

„Dneska jsi je zase neviděla. Jsou teď všichni venku, na výuce.“

„Proč jsi nešel s nimi?“

„Ale, já... nemám to rád. Bez tebe to není ono. Brzy se budou svlékat z kůže. Přála by sis mít syna?“

Tebb zavrtěla hlavou a pak se zeptala: „Co má znamenat tahle otázka?“

Surt na ni oddaně pohlédl a odpověděl: „Myslím, že tentokrát mezi nimi jeden bude.“

Tebb vytřeštila oči. Opět jednou zacházela se Surtem jako s ženou. Přirozeně že nemohl klást subtilní otázky, dovedl se vyjadřovat jen přímo a otevřeně. Tím víc jí otřásla nyní jeho odpověď. „Opravdu?“ divila se.

Jak to mohl vědět? Mláďata se ničím nerozlišovala, dokud se nesvlékla z kůže. Ani chováním, ani vzhledem či velikostí, dokonce ani pachem - protože vůbec žádný neměla. Byla všechna stejné šedohnědá, hravá a veselá. A učenlivá v míře, v jaké jim to dovoľoval dětský rozum.

„Mám prostě takový pocit,“ prohlásil Surt. „Víš, že si vždycky jako první všimnu i těch nejskrytějších známek nějaké změny. A tentokrát je něco jinak, když všichni ti naši drobečkové křičí, slyším v tom randálu zvláštní tón...“

„Ach, Surte, to by bylo nádherné!“ Tebb už nevydržela ležet. Byla by to krása mít konečně syna! Nedopřála by ho žádné jiné rodině, nechala by ho u sebe, určitě by se hodil k některé z jejích sester. Založila by dynastii a vymetla by z Quarantima všechny Kobb Taphirtelové i s jejich čeládkami.

Surt rozmrzele zamlaskal, když se od něj odtáhla a vstala.

„Musím se s tím nejdřív vyrovnat, Surte, chápeš? Jak tu můžeš jenom tak klidně ležet?“

„Mám je rád všechny stejně.“ Surt přelezl ke své družce a postavil se vedle ní u okna. „Nádherné odpoledne,“ zaševelil.

Palčivé horko venku pomalu polevovalo. Slunce putovalo k obzoru a světlo nabývalo měkkých rysů a mírně červenalo. Tuhle hodinu milovala Tebb ze všeho nejvíc. Vyvolávala v ní zahálčivost a smyslnost zároveň. Často si vyrážela na procházku, někdy i se Surtem. V poslední době to ale trestuhodně zanedbávala.

Zabloudila pohledem k vesmírnému přístavu. Odsud shora na něj měla dobrý výhled. Věděla, že nepotrvá dlouho a nad skromnými sečenskými trajekty se budou pyšně tyčit obrovské rakety DRYTORN-B, blyštící se v rudozlaté záři.

Ze své kanceláře, umístěné o deset poschodí výš, měla ještě lepší výhled. Jako úspěšná podnikatelka si mohla takové sídlo dovolit - dokonce musela, aby dělala patřičný dojem na zákazníky. V tom měla oproti své konkurentce alespoň nepřekonatelnou výhodu. Kobbův dům se nacházel blíž k městskému centru, byl nižší a nebyl z něj tak nádherný výhled do okolí.

„Líbí se ti to, Surte?“

„Ach ano, moc. Těší mě, že se můžu dívat do takové dálky. Nikdo se sem nemůže nepozorovaně dostat.“

Tebb se pousmála. Surt si žárlivě střežil své teritorium, tak jak to měli ve zvyku staří kočovníci. Na tom však nezáleželo, hlavně že se tu cítil dobře a uvědomoval si svou úlohu strážce teritoria. Byl nanejvýš vitální, což se nedalo tvrdit o všech mužích. Bylo zjevné, že se udrží ve skvělé formě ještě mnoho let, a Tebb to velmi těšilo.

„Jakmile tu budou rakety, podíváme se na ně společně,“ snila nahlas.

„Jaké rakety?“ zeptal se jí dychtivě.

„Koupila jsem dvě úplně nové, velmi drahé lodě. Budou se ti líbit.“

„To určitě,“ řekl poněkud váhavě. „Nemusím ale chodit na palubu, že ne?“

„Přirozeně že ne. Jen je musíš přijmout do svého teritoria. Odtud je budeš moci pořád báječně hlídat.“

„Ano, budu to dělat, když jsou pro tebe tak důležité.“ Surt se opřel ramenními pažemi

o okenní předprseň. Delší stání ho namáhalo, nechtěl se však vzdát svého místa vedle Tebb.

Náhle sebou podnikatelka trhla a vykřikla: „Co je to?“

Obrovský stín zakryl slunce a rychle se blížil.

„Velká Gosaran!“ vyjekla Tebb. „To je loď!“

„Jsou to tvoje rakety?“ zajímal se Surt napjatě.

„Ne!“ zachrčela. „Obávám se, že ne. To není žádná známá loď a jenom doufám, že za ní nepřiletí další. Surte, musím se honem vrátit do kanceláře! Později ti o tom povím víc, ano?“

Nečekala na odpověď a odspěchala. V kanceláři se setkala s všeobecným vzrušením. Velkým panoramatickým oknem Tebb viděla, že neznámý objekt mezitím přistál na kosmodromu. Byla to elegantní klínovitá vesmírná jachta s velkými neznámými písmeny na stříbřitém plášti.

„Právě to jde ve zprávách!“ hlásila asistentka a zapnula obrazovku v konferenční místnosti. Všechny kanály přerušily program a přinesly mimořádnou zprávu. Ještě nikdy předtím zde nepřistála naprosto neznámá loď. Hlasatelka se snažila zachovat si profesionální výraz, ale příliš se jí to nedařilo. Hlas se jí trásl, když oznamovala žhavou novinku:

„Na kosmodromu Quarantimo-město právě přistálo plavidlo neznámé konstrukce. Mnohým jistě neunikla tato senzační událost. Od chvíle, kdy byla loď lokalizována, se snažíme spojit s neznámými návštěvníky, avšak bezúspěšně. Neodpověděli ani na výstrahu, že se pokusíme zabránit nepovolenému přistání.“

Nebylo divu. Jestliže byli návštěvníci informováni o situaci zdejších obyvatel, věděli, že těch několik málo obranných zbraní by bylo použito jen v nejkrajnějším případě. Silné odrazové štíty neměly Sečenky vůbec. Do té doby také tento pokojný národ nikdo nenapadl, protože žil stranou všeho dění.

„Teprve když loď dosedla na plochu, obdrželi jsme krátký automatický radiogram.“ Hlasatelka se na chvíli odmlčela. V kanceláři Tebb Celestainové - a patrně nejen zde - zavládlo bezdeché ticho.

„Přinášíme zprávu v úplném znění,“ pokračovala hlasatelka.

„Hovoří Eismer Störmengord z paluby jachty JISKRA. Zkoumám vesmírné otřesy a musel jsem nevyhnutelně přistát na Quarantimu.“

Nastalo ticho. Nikdo nemluvil, ani hlasatelka. Na všech kanálech naskočila automaticky loga a ve vysílání nastala přestávka jako při poruše.

Na Quarantimu a všech ostatních osídlených planetách, kam dosáhl signál, ustal jakýkoli ruch a provoz. Byly přerušeny veškeré práce. Sečenky na delší dobu strnuly a snažily se pochopit všechny důsledky výzkumníkovy zprávy.

Tebb se probírala z ohromení jako první. Na okamžik měla pocit, jako by se probírala ze spánku.

„To je začátek našeho konce,“ prohlásila smutně.

7.

Další návštěvníci

„Jako takové by to vlastně mělo všechno fungovat,“ prohlásil Treul optimisticky.

Bylo to odvážné tvrzení vzhledem ke skutečnosti, že se nepodařilo navázat spojení mezi pikosyny a řídicím modulem. Nicméně se dalo alespoň povrchně zjistit, že Kreynova bezhlavá palba nezasáhla žádná důležitá zařízení. Žádné z nich neexplodovalo ani se neseškvařilo. Pohonný systém pracující na lineárním principu pracoval a zdálo se, že není poškozený.

„Opravdu si na nic nevzpomínáš?“ zeptal se Tautmo Aagenfelt znovu Ertrusana.

Poulton Kreyn přišel po obnovení přívodu nekontaminovaného kyslíku skutečně opět

k sobě - prožíval ale nejhorší kocovinu ve svém životě, jak prohlásil. „Ne, v hlavě mám samou mlhu," odpověděl. Pohlédl na Mondru Diamondovou a dodal: „Hádám, že tobě a ostatním vděčím za hodně."

Bývalá artistka se zakřenila a řekla. „Vypadá to tak. Je to dost průsvih, co?"

„Nejsem si vědom, že bych se něčím provinil," zabručel pilot. „Každý by jednal na mém místě stejně. Moje situace je prostě jiná než vaše."

Mondra zavrtěla hlavou a prohlásila: „Teď už ne. Jsme všichni v jedné bryndě. Zbývá nám ještě pár dní a pak šmytec."

„Dá se to přece trochu oddálit." Kreyn se zašklebil a působilo to výsměšně. Ukázal, na malého Normana, který jako by se mezitím smířil s osudem.

„Držte zobáky, všichni!" vykřikl najednou Perry Rhodan. „Šetřete si kyslík a energii! Už tak jsme ztratili dost!"

Situaci zachránil Reginald Bull, když se vrátil: „Myslím, že nenesu zrovna špatný zprávy," oznámil ostatním. „Kontejnerový moduly jsou z devadesáti procent plný, do startu už nezbejvá zřejmě moc času."

„Výborně," zvolal radostně Rhodan, „To zvyšuje naše šance. Snad to dopadne dobře. Zbývají ale dvě otázky: Fungují ještě všechny systémy? Dopraví nás loď včas na nějakou planetu s atmosférou obsahující kyslík?"

Ostatním nepřišlo zatěžko sdílet jeho skvělou náladu. Neměli však takové zkušenosti a s tím spojený pragmatismus jako on.

Bull usedl vedle přítele a řekl: „Jo, je škoda, že jsme nestihli před zkázou KAURRANGU získat obsáhlejší informace. Víím jen, že náš původní cíl leží ještě asi o čtyřicet tisíc světelných let dál. Ale zvládli jsme to až do galaxie Whirlpool, a to už je něco. Mám z toho poměrně dobrou pocit."

Zaznamenal rozzářený pohled Mondry Diamondové a zaculil se na ni. „Protože jak Perry, tak já ještě žijem, můžete se na můj pocit plně spolehnout," prohlásil.

„Doufám, že mě tím nechceš jenom utěšit," rýpla si do něj.

„Uvidíme, jak to dopadne."

* * *

Všichni sebou trhli, když se zničehonic rozbzučely a rozblikaly řídicí systémy. Doléhaly k nim tlumené vibrace pohonné jednotky. Skoro tomu odmítali uvěřit, ale vesmírná těžařská loď splnila svůj úkol podle programu. Všechny kontejnery byly naložené rudou a schylovalo se ke startu.

Bull si dovedl představit, jak jsou asi nervózní jeho společníci. Nikdo nepromluvil jediné slovo. Málem ani nedýchali a doufali, že to vyjde.

Loď vrzala, sténala a vzdychala - ale stoupala vzhůru. Otřesy a vibrace byly nepříjemné, jak plavidlo nabíralo rychlost. Na monitorech - řízených automaticky, nejspíš pro případ, že by se na palubě někdy nacházela posádka - se objevilo okolí v různých zorných úhlech; vzdalující, zmenšující se planeta, která se zanedlouho smrškla na bezvýznamný míček uprostřed bezhvězdne tmy.

Loď stále zrychlovala a otřásala se čím dál hrozivěji. Nikoho by asi ani neudivilo, kdyby se najednou utrhl všechny moduly a hnaly se samostatně vesmírem. Byly však dobře ukotvené a pohonný systém fungoval.

„Aspoň nás teď nečeká žádný tranzitní skok," vydechl si Reginald Bull.

Posléze těžařská loď dosáhla vstupní rychlosti a vnořila se do lineárního prostoru. Monitory ukazovaly typický pestrobarevný vzor. Zbývala jediná otázka: Kam loď letí? Nemohli nijak ovlivnit trasu a ani nerozuměli datům. Museli jen doufat, že loď nemíří k žádné automatické překládkové stanici nebo k metanové planetě či k nějakému nepřátelsky

naladěnému národu.

* * *

„Nechte mě konečně na pokoji, mám spoustu jiné práce!" vykřikla Tebb Celestainová zlostně.

„Ale, Tebb, nemůžeme přece pořád jen chlácholit klienty!" namítla asistentka. „Vyžadují nějaké stanovisko!"

„Tak jim pověz, že náš podnik funguje jako předtím, co jiného? Objednané termíny dodržíme. Za co mě vlastně mají?"

Skutečné zatím nikdo neuprchl. Vědělo se jen, že na Quarantimu přistál jakýsi tvor zkoumající vesmírné otřesy, což bylo běžně považováno za zlé znamení. Zatím ale nebyla vydána žádná výstraha ani se neukázal majitel JISKRY, Eismer Störmengord, osobně.

Možná sem přiletěl, aby zkoumal otřesy jen všeobecně, koneckonců v téhle oblasti Salmenghestu nebylo vydáno žádné varování před katastrofou už celá tisíciletí. Jeho návštěva mohla mít spoustu důvodů a i tak se dalo předpokládat, že výzkumník bude varovat sečenský národ včas, aby se stihl dostat do bezpečí.

Po krátké všeobecné panice se všechno vrátilo opět k normálu. Tebb Celestainová mohla jako majitelka dvou raket DRYTORN-B včas uklidit do bezpečí celou svou rodinu, jakmile bude vydána výstraha. A mohla přibrat i spoustu dalších cestujících.

Musela myslet na Surta. Nemohla ho prostě nalodit na palubu a odvézt pryč, aby pak zjistila, že to nebylo vůbec nutné. Mužům trvalo dlouho, než se přizpůsobili; problém byl už jen dostat je do lodi. Mnohým to narušilo psychiku na celá léta, někteří se z toho nevzpamatovali nikdy. Dokud byli mladí, probíhala adaptace poněkud snáz. Surt už ale překročil polovinu předpokládané délky života a nejmladší potomstvo čekalo zanedlouho svlékání kůže. Kobb měla stejný problém jako Tebb, její první potomci se ovšem ještě ani nevylíhli. Obě se tedy musely ptát, zda si mohou dovolit dávat lehkomyšlně vsázku životy svých druhů a dětí.

Téměř všechny Sečenky na tom byly stejně. Ostatní prostě vyčkávaly. Žádná z nich se nezalekla imaginární hrozby.

„Tvá matka na lince čtyři," ozvala se asistentka a vzápětí se na obrazovce objevil obličej Nubb Celestainové.

„To je fajn, že voláš," řekla Tebb.

„Chtěla bych slyšet tvůj názor na nejnovější vývoj situace." Modrozelené obličejové šupiny Nubb Celestainové už nezářily jako kdysi, byla ale stále ještě vitální a krásná.

„Nejsou žádné nové zprávy, a proto pokračujeme v obvyklé práci."

„To mě těší. Nesmíme ztrácet hlavu. Jsme beztak chudý národ. Přijdeme ale o všechno, když ukvapeně opustíme soustavu. Pak nezbude než doufat v milosrdenství a pohostinnost druhých."

„Já vím. Nikdo na to není připravený. Kdyby ale přišla výstraha, nezbývalo by nám než to udělat."

„Jistě, Tebb. Musíš dopravit do bezpečí všechny členy své rodiny. To je další důvod, proč ti volám."

Tebb zpozorněla. „Jako první bych samozřejmě vyzvedla vás," řekla.

Nubb naklonila hlavu ke straně v odmítavém gestu a namítla: „Jen tvé sestry, Tebb. A také všechny děti a další členy. Není nás moc, nezabereme moc místa. Já ale zůstanu tady u Rista."

„Ale... to nedovolím!" zaprotestovala Tebb zděšeně.

„Měj rozum, dceruško," trvala na svém máti. „Rist je příliš starý na to, aby si zvykal na něco nového, nepřežil by to. A stará jsem na to koneckonců i já. Nerada bych se od něj

odlučovala. Být sama bez něj v cizině, to si nedovedu představit. To snad chápeš, ne?"

„Chápu," povzdechla si Tebb. „Už takhle mám dost starostí se Surtem. Ale... lehké to pro mě nebude."

„Proto ti to oznamuji včas, abys přivykla té myšlence. Může se stát, že přece jenom dojde k nějakému třesení, a pak půjde do tuhého! Náš národ přece jen žije v každém ohledu na okraji dění."

„Musíme prostě čekat, Nubb. Kdyby došlo k nejhoršímu, dokážeme všechno rychle zorganizovat."

„Gosaran s tebou, dcero."

„I s tebou, máti. Hlavně s tebou."

Kolem poledne se Tebb Celestainová vydala na kosmodrom, protože se vrátilo několik jejích nákladních lodí a další ještě očekávala. Doufala rovněž, že se jí podaří navázat spojení s JISKROU a konečně se setkat osobně s tajemným Eismerem Störmengordem.

Politika nehrála u Sečenu žádnou výraznou roli. Touha po moci jim byla naprosto cizí, šlo jim jen o založení velké rodiny a o její blaho. K diplomatickým jednáním s ostatními národy docházelo málokdy a měly je na starosti jen nejmocnější obchodní rody.

Všeobecně se vžilo, že nejúspěšnější Sečenky, které se pravidelně scházely na zasedání proslulé Jednací stolice, kde vyřizovaly vládní záležitosti jako obecné blaho, sociální opatření, stavby nových domů, obchodní smlouvy atd. V národě neexistovali chudí ani bezdomovci. Každá žena, která dokázala nebo chtěla založit vlastní rod, si mohla svobodně zvolit přináležitost k nějakému rodinnému podniku a byla bez výhrad přijata. Nikdo neodmítl pomoc soukmenovkyni, která se ocitla v nouzi.

Nejdůležitější v životě Sečenek bylo cestování - cestovaly proto, aby se nechaly inspirovat Gosaran, aby našly partnera, aby založily rod nebo si splnily zvláštní profesní přání. Některé spořily, aby si mohly dopřát alespoň jednu dalekou cestu - a žasnout nad flórou a faunou kvetoucích planet, jež netrpěly nedostatkem vody.

Přítomnost Tebb Celestainové na kosmodromu byla nezbytná pro případ, že by se odborník na vesmírné otřesy skutečně rozhodl navázat spojení. Zatím se ale pořád ještě halil do tajuplného mlčení.

„Přicházíš právě včas, tvůj poslední nákladňák už nalétává na přistání," bylo podnikatelce řečeno na kontrolní věži. Nechala si vytáhnout data těžařských lodí, které už přistávaly, a vydala se na plochu. Značná část z ní byla rezervována pro její plavidla; Kobb Taphirtelová a ještě několik dalších, které vlastnily víc než deset trajektů, měly rovněž vyhrazenou přistávací plochu. Ostatní musely přistávat, kde bylo zrovna volné místo. Nebylo problém vesmírný přístav zvětšit, protože hned za ním začínala poušť. Roboti už vyložili většinu nákladu, její zaměstnankyně už ho kontrolovaly a připravovaly na distribuci. Tebb se však rozhodla, že si sama odebere několik vzorků. Jen tak si mohla zachovat přehled.

„Jsem zvědavá, co veze loď číslo třicet devět," řekla jedné podřízené. Na kosmodromu pracovaly převážně Sečenky, s nimiž nebyla spřízněná. Nijak jim nevadilo, že vykonávají podřadné práce, byly zvyklé na to, že nejvýznamnější postavení ve firmě zaujímaly vždy nejbližší příbuzné.

„Devětatřicítka byla naložena na kraji trajektové zóny, že?" zeptala se jí zaměstnankyně. „Ano, prakticky těsně před nicotou, ve vzdálenosti deseti světelných let, takříkajíc na konci naší galaxie. Riskovala jsem dost, protože devětatřicítka je nejstarší z mých těžařských lodí. Ale její ztrátu bych finančně unesla, i když bych toho osobně litovala. Koneckonců s ní to všechno začalo."

„Dokonce i tvoje nejstarší plavidlo vypadá jako ze škatulky oproti nejnovějšímu trajektu Kobb Taphirtelové," poznamenala zaměstnankyně hrdě. „Moje sestra je tak hloupá, že pro ni pracuje, vydělává ovšem mnohem míň. Už si mi kolikrát stěžovala, jak je na tom bídne."

Tebb zvedla hlavu a zamžourala do slunce. „Tamhle je, přilétá přesně a spolehlivě jako vždycky. Ted' jsem opravdu zvědavá." Největší překvapení ji ale teprve čekalo.

* * *

Kontejnerové moduly byly vyháknuty z ukotvení a pomocí tažných paprsků dopraveny do skladů, kde se jich okamžitě ujali roboti a obsluhující Sečenky. Tebb se tam chtěla původně také vydat, nakonec ale chtě nechtě zkontrolovala svou zvědavost.

Jako obvykle se automaticky otevřel vstup do řídicího modulu, aby technicky mohly zkontrolovat stav. Jenže vstupní přepážka se odsunula stranou už ve chvíli, kdy u ní ještě nikdo nebyl. A vtom z ní začali vycházet nějací cizinci!

Tebb Celestainová užasla natolik, že chvíli nebyla schopna se ani pohnout. To nemohl být nikdo z Propteru! Neznámých tvorů bylo celkem osm, všichni vypadali jako dvounožci, ale tím také končila veškerá jejich podobnost. Většina jich byla menší než Tebb, dva z nich dokonce nebyli větší než její ramenní paže. Pouze jedna bytost byla stejně vysoká jako ona. Všichni cizinci na sobě měli ochranné obleky, přesto bylo na první pohled vidět, že nepocházejí z ještěřů - ani ti nejmenší, ačkoli vypadali docela jinak než ostatní.

Podnikatelka vykulila oči ještě víc, když z lodi vyklopýtal ještě někdo - zvláštní čtyrnožec, kterého se ihned ujala jedna z dvounohých bytostí. Byla naprosto zmatená, uvědomila si ale, že musí něco podniknout. Mezitím ustaly veškeré práce na kosmodromu; bylo by stěží senzačnější, kdyby se objevil Eismer Störmengord. Všechny Sečenky zíraly ohromeně na podivné návštěvníky, kteří vystoupili z nákladní lodi.

Tebb se pomalu vydala v ústřety cizincům, kteří jeden po druhém otvírali přilby a zhluboka se nadechovali. Malého čtyrnožce vyprostili z ochranného obleku; měl drsnou šedou kůži. Návštěvníci si mezi sebou něco povídali, ale Sečenka jim nerozuměla.

Bylo to hloupé, ale nemohla se tím zatěžovat. Musela jim ukázat, že Sečeni jsou přátelský národ a nezkamení, když se u nich někdo objeví neohlášen - a je jedno odkud. Uklidnilo ji, když si všimla, že cizinci nedrží v rukou žádné zbraně. Měli poměrně malé ruce a navíc jen dvě - a zatím se chovali zdrženlivě.

Tebb si uvědomovala, že na ní spočívají zraky všech, když se přiblížila k cizincům na několik kroků. Protože nevěděla, jak by si vykládali její mimiku, rozhodla se pro zcela neutrální výraz obličeje.

„Vítáme vás na Quarantimu!" spustila vlídně a automaticky použila vokabulon. Potom dychtivě vyčkávala.

Jeden z cizinců, jehož modrý oblek se leskl jako vodní hladina a byl vpředu pomalovaný zvláštními symboly, pokročil a rovněž něco řekl. Tebb předpokládala, že šlo také o zdravici. Možná dokonce představil své společníky. Zvuk jeho hlasu jí nebyl nijak nepříjemný.

V téže chvíli pozvedl čtyrnožec dlouhou trubici nad ústy a vydal prapodivný vřeštivý tón.

Tebb se mimoděk zasmála a doufala, že tím cizince nevylekala. Ukázala na drobného tvora a řekla: „Doufám, že nebude vašemu samečkovi u nás příliš horko." Lehce sebou škubla, když cizincův oblek začal chrlit zmatené zvuky, a pak pokračovala: „Tuším, že jste nás nenavštívili tak docela o své vůli. Pokud potřebujete pomoc, rádi pro vás uděláme, co je v našich silách."

Vzápětí se jí vztyčily šupiny na ušních jamkách, když uslyšela absolutně srozumitelnou odpověď: „Děkujeme mnohokrát, to je od vás velmi milé. Obávám se, že vás budeme muset poprosit o pomoc."

8.

V kotli

Nervozita byla rázem tatam.

„Jsou opravdu přátelští," pošeptal Tautmo Aagenfelt Ska Kijathe.

Asketická Terranka pokývla hlavou a odpověděla: „Cítím to."

„Odkud vědí, že Norman je samec?" zvolala Mondra.

„Konečně někdo, komu se můžu dívat při řeči do očí," radoval se Poulton Kreyn.

Perry Rhodan a Reginald Bull vykročili a doprovázela je dvouapůlmetrová ještěří bytost, která je předtím uvítala. Okolo nich zavládl opět běžný ruch a shon; nikdo se o ně už nestaral - přirozeně až na kradmé pohledy. Stejně jako lidé, také domorodci měli různé postavy: mnozí byli velmi hubení, jiní zase bachratí, všichni ale měřili víceméně stejně. Bylo velmi obtížné rozeznat je podle obličejů. Připadali lidem absolutně stejní, neměli na sobě žádné ozdoby ani tetování. Také šupiny měly u všech stejnou barvu. Bytost, která je provázela, se dala odlišit od ostatních alespoň tím, že měla přes ramena přehozený šátek.

„Translátor se jmenuje ten přístroj?" ozvala se bytost, která se mezitím představila jako Tebb Celestainová, příslušnice sečenského národa.

„Ano, pomáhá rychle odstranit jazykové bariéry," odpověděl Perry Rhodan, který představil sebe i ostatní.

„Vskutku rychle. Vokabulon je naše dorozumívací řeč, mluví se jí všude v Salmenghestu. Možná proto ji translátor tak snadno pochytil. Fascinující! My ovšem nic takového nepotřebujeme," poznamenala Tebb a upřela na návštěvníky tmavofialové oční bulvy o průměru tří centimetrů. „Nejlépe, když půjdeme ke mně do kanceláře, kde si můžeme v klidu popovídat."

Na planetě bylo horko na samé mezi snesitelnosti. Nicméně členové expedice KAURRANG byli rádi, že se mohli zbavit ochranných obleků a znovu dýchat čistý vzduch obsahující přesně dostačující množství kyslíku. Naštěstí se zdálo, že v něm není přimísená žádná jedovatá látka, jako to bylo v nádrži. Nebo byla její koncentrace tak nízká, že na ně nijak neúčinkovala. Přitažlivost zde byla jen o malinko nižší než na Zemi.

Tebbina kancelář v osmdesátém poschodí byla velkolepá. Bylo v ní obrovské průčelní okno, z něž byl nádherný výhled na blízký kosmodrom a na poušť za ním.

Dav domorodých bytostí se dostavil, aby uvítal cizince. Ti dostali občerstvení v podobě šťáv vylisovaných z místních fíků a kaktusů a poněkud kořeněné pečivo.

„Pokud vám to nevadí, zapnu přenosové zařízení, aby byly informovány nejdůležitější rody," řekla Tebb Celestainová. „Jejich vedoucí osobnosti jsou přirozeně velmi zvědavé, stačí ale, když tady s vámi budu jen já."

„Nic proti tomu nemáme," ujistil ji Perry Rhodan.

Translátor mezitím zdolal téměř všechny překážky a bezchybně převáděl stručnou Rhodanovu zprávu o původu návštěvníků; Tebb alespoň nekladla doplňující otázky. Tvářila se velmi zaujatě a vstřícně, doslova do sebe nasávala Terrancova slova jako houba.

Když konečně přišla řeč na Normana, zasmála se pobaveně, jakmile zjistila svůj omyl. „On tedy není samec? Doufám, že jsem tím nikoho neurazila." Obrátila se na Perryho Rhodana a dodala: „Takže muž jsi ty?" Nakonec si změřila Mondru Diamondovou a ujistila se: „Ty jsi tedy žena?"

„Já jsem taky muž," přihlásil se o slovo Reginald Bull. „Poulton Kreyn jakbysmet a Ska je žena."

„My jsme muž a žena," přidali se jednohlasně Treul a Gorif.

„To je vskutku zajímavé. Ráda bych se o tom později dozvěděla víc," řekla Tebb. „Na jedno bych se vás ale chtěla zeptat hned: Jak plodíte potomstvo?"

„Jsme živorodí savci."

„Och! Takže máte na jeden vrh vždycky málo mláďat?"

„Ano, ale není to žádný problém, protože mužů a žen je přibližně stejně. Proto dáváme přednost dlouhodobému partnerskému svazku dvou jedinců."

„A jste všichni stejně inteligentní. To je docela jiný svět," poznamenala Tebb spokojeně. „Přirozeně máte rádi hodně vody a rostlin, že?"

„Můžeme žít skoro všude, ale máme samozřejmě svá oblíbená místa," řekl Perry Rhodan s úsměvem.

Tebb Celestainová jim v hrubých rysech pověděla něco o svém národu a tím padly první zábrany. Obě strany se o sobě něco dozvěděly a nebyly si nesympatické.

* * *

Konečně se návštěvníci dostali ke své žádosti. Perry Rhodan informoval Tebb Celestainovou zběžně o Koalici Thoregon, o svém postavení šestého posla a o tom, že hledají loď jménem SOL.

„To je poměrně složité," přiznala se sečenská podnikatelka. „My jsme chudý národ a navštívili jsme zatím jen dvě slunce za soustavou Propter. Naše možnosti jsou omezené, protože máme málo dálkových lodí. Jak velká je loď, kterou hledáš?"

„SOL má tvar činky a je sedm a půl kilometru dlouhá."

Tebb vystřelila modrým jazykem ven z úst a prohlásila: „Kdyby se někdy takováhle loď nacházela nablízku, museli bychom o ní vědět. Naše nejdelší lodi jsou rakety DRYTORN-B vyrobené v Propteru, měří dvě stě dvacet čtyři metry a základna má čtyřicet pět metrů. Nástavby našich trajektů jsou vysoké nanejvýš sto metrů. Jistě existují v Propteru větší lodi, ale že by pětasedmdesátinásobně, to je. . . nepředstavitelné."

„Poslední nám známá poloha SOL je ještě pěkný kousek od vaší soustavy," řekl Reginald Bull. „Máme ji uloženou v pamětech počítačů našich obleků. Jestli chceš, můžeme vám jí dát - určitě je to ale ještě o desetitisíce světelných let dál."

„Tím víc nás mrzí, že jste ztroskotali právě u nás," prohlásila Tebb. „Žádná z našich lodí nemá zdaleka takový dolet, proto vám ani žádnou nemůžeme dát k dispozici."

„To je zdrcující," vyjekl Tautmo Aagenfelt.

„Je tu ale ještě jedna možnost. V nejbližší době mám dostat dvě dálkové rakety. Mohli byste letět s námi - do nějaké jiné, bohatší soustavy, kde mají vyspělejší techniku. Možná by vám pomohli tam."

„To je velkorysá nabídka," zvolal Perry Rhodan potěšeně. „Je od tebe hezké, že nám chceš pomoci."

Tebb Celestainová mávla ledabyle rukou a odpověděla: „To opravdu nestojí za řeč. Beztak pro vás bude lepší, když odletíte co nejdřív."

„Proč?" zeptal se jí Bull a byl rázem ve střehu.

„Je... je tu jeden drobný problém, tady na Quarantimu, případně v soustavě Propter." Podnikatelka se zvedla a vypnula přenosové zařízení. „Všimli jste si té klínovité jachty poblíž přistávací plochy?"

„Ano," přisvědčil Rhodan, „je nápadná už tím, že se nepodobá žádné jiné místní lodi."

„To je JISKRA. Patří badateli v oboru vesmírných otřesů jménem Eismar Störmengord. Zatím s námi nenavázal spojení, ale už jen jeho přítomnost nevěští nic dobrého." Tebb si olízla jazykem zrohovatělé pysky a pokračovala: „Salmenghest je menší ze dvou hodně si blízkých galaxií. Vzájemné gravitační síly jsou obrovské, jak si jistě dovedete představit. Proto se mezi nimi vytvořily různé materiální mosty, v nichž vládou extrémní poměry. Moc o tom nevíme, zato ale víme, co jsou zač výzkumníci vesmírných otřesů..."

Sečenka se nakrátko odmlčela, vyhlédla letmo ven, patrně směrem k JISKŘE, a pak hovořila dál: „Průsečíku mezi galaxiemi se říká kotel, a to proto, že v zóně o průměru patnáct

tisíc světelných let, v jejímž středu se nacházejí materiální mosty, vládne nepředstavitelný hyperenergetický chaos. Z důvěryhodných zdrojů víme, že se ještě žádné lodi ze Salmenghestu nepodařilo proniknout do kotle. Pětirozměrný chaos je tak velký, že se energetický tlak vybíjí v dimenzních otřesech, kterým říkáme kotletřesení."

„Svatá prostoto," zamumlal Reginald Bull. „To jsme zase jednou šlápli do lejna.“

„Kotletřesení mohou vznikat všude v galaktických dvojčatech," pokračovala Sečenka. „Trvají obvykle mezi deseti a dvaceti lety. Náš národ to zatím nepostihlo a už jsme na to ani nemysleli. To se ale včera změnilo." Zajíkla se, ale vzápětí dodala: „Kotletřesení mohou být hodně ošklivá. Zpřehází všechny rozměrové a energetické procesy, planety se rozpadají, ze sluncí se stávají novy, mění se záření... znamená to zánik postižených soustav!"

„To je katastrofa neskutečných rozměrů," ozval se Rhodan stísněně.

„Většinou ano," potvrdila mu Tebb. „Stává se ale, že se změny omezí jen na pětidimenzionální otřesy a celkem neškodné energetické jevy. V tomto šťastnějším případě je zničena veškerá technika, zůstává však zachován životní prostor. Obyvatelé pak mohou přežít desetiletí dvacetiletí otřesů. Pro nás by to nebylo tak zlé, protože máme beztak velmi málo technických prostředků. Pokud se teplota udrží na snesitelné úrovni, můžeme se stáhnout do pouští a žít jako naši předkové."

Reginald Bull ukázal k oknu a řekl: „Přítomnost toho výzkumníka teda znamená, že se dá očekávat kotletřesení?"

„Bohužel ano. Možná už za několik dní. Většinou k němu dochází rychle, bez výstrahy. Nedá se zaměřit, kdy přijde. To vědí jen výzkumníci."

„Co jsou zač, tihle výzkumníci?" zeptal se Sečenky Perry Rhodan.

„Jsou hrozně tajnůstkářští. Lze s nimi mluvit, jen když se s vámi sami od sebe spojí. Nutit se ale nedají k ničemu."

„Co kdybychom to zkusili?"

„Raději ne. Musíme počkat. Třeba jeho přítomnost vůbec nic neznamena."

„To... to nechápu," vyjekla Mondra Diamondová. „Proč se už dávno nechystáte na evakuaci?"

„A proč? Ještě nevíme, jestli se vůbec něco stane. A navíc by nás to stálo..."

„...nakonec i život!" doplnila Sečenku bývalá artistka.

„Já tenhle způsob myšlení chápu, Mondro," vmísil se do debaty Perry Rhodan. „Když jsem byl mladý, ve dvacátém století, ležely v oblastech ohrožených zemětřesením dvě velkoměsta - San Francisco a Tokio. Nikoho to nezajímalo, města se rozrůstala dál. Všichni doufali, že zrovna je nepostihne katastrofa, že se to stane až kdoví kdy v budoucnu."

Tebb Celestainová spustila spodní ret, což už si její hosté vysvětlovali jako úsměv, a dodala: „Takže máme kupodivu alespoň jedno společné." Náhle trhla hlavou do strany, když její pohyblivé oči zaznamenaly něco neobvyklého, a hlesla: „Co se to tam děje?"

Vyskočila a přeběhla ke svému pracovnímu stolu. Na protější stěně se zničehonic objevila promítací plocha a na ní byl vidět kosmodrom.

„Mám nepřetržité spojení s kontrolní věží," prohlásila. „Také si toho všimli. Podívejte se!"

, A vskutku, v klínovité lodi se ve výši dobrých třiceti metrů nad plochou otevřela přepážka a objevil se temný vnitřek jachty. Odtamtud pomalu vystoupil Eisner Störmengord. Zastavil se na okraji a mhoural do slunečního světla. Výzkumník vesmírných otřesů byl humanoidní trpaslík vysoký necelý metr a půl a s rozcuchanou rzavou hřívou sahající až po ramena, která sestávala ze stovky tlustých pramenů. Měl černé, těsně u sebe položené oči bez jakéhokoli výrazu a sedm centimetrů dlouhý placatý nos. Tenké rty byly zapadlé a odhalovaly žraločí zuby. Mimořádně vrásčitá kůže byla modrá. Šestiprsté ruce měl úžasně útlé a vhodné na vysoce specializované úkony.

„Vždyť vypadá jako vy!" poznamenala Tebb Celestainová potěšené. „Možná byste s

ním mohli navázat kontakt!" zadoufala a pohlédla přitom významně na Reginalda Bulla.

„To... echm... asi nebude ten případ," zachrčel ryšavec zdráhavě. „Přestože má lidský vzhled, je nám velmi cizí a nepochází z žádné nám známé soustavy."

„Opravdu?" podnikatelka nedokázala skrýt zklamání. „Bylo by přece hrozně zajímavé, podívat se na výzkumníka zblízka. Nám připadají jako společenstvo spiklenců, do kterého nemůže proniknout nikdo zvenčí. Nevíme o nich vůbec nic, zato víme všechno o sobě. Jsou to pro nás poslové pohromy, nebo spásy, podle toho, jak se na to kdo dívá."

Eisner Störmengord měl na sobě dlouhý, vše zakrývací plášť, černý tak, že to vypadalo, jako kdyby do sebe vsával světlo. Zpod něj vyčuhovaly dva rudé široké střevice. Především tento světlo pohlcující plášť vzbuzoval dojem temné mystiky a záhadnosti. Navíc se výzkumník choval víc než zdrženlivě, nedával na sobě ani v nejmenším znát, co si myslí ani co cítí.

Křehký, a přece tajemný, setrval skřet ve vchodu své lodi. Ačkoli se mezitím pod ní shromáždil dav Sečenek, žádná z nich nepoložila jedinou otázku. Ani nehlesly. Všechny bez dechu očekávaly, co jim oznámí. Ani v Tebbině kanceláři nikdo nepromluvil, všechny zaměstnankyně zíraly na projekční stěnu.

A potom, aniž ze sebe vypravil jedinou hlásku nebo učinil nějaké gesto, se výzkumník otočil a zmizel uvnitř vesmírné jachty. Přepážka se uzavřela a loď působila stejně nepřístupně jako předtím.

Tebb se spojila s kontrolní věží, ale nedozvěděla se nic nového. Dispečerky nepřetržitě bombardovaly jachtu radiogramy, dosud ale nedostaly žádnou odpověď. Sotva zrušily spojení, přece jen se něco stalo. JISKRA se bez upozornění odlepila od letištní plochy a zanedlouho opustil oběžnou dráhu kolem Quarantima.

9.

Krátkodechá radost a následná katastrofa

Nikdo si nedovedl vysvětlit náhlé zmizení JISKRY. Úžas zanedlouho vystřídala úleva. Všichni se domnívali, že šlo přece jen o planý poplach. Radost nezkalila ani zpráva, že vesmírná jachta i nadále křižuje soustavou Quar. Život se vrátil do normálních kolejí. Od minulého dne Sečenkám strašila v hlavě myšlenka, že může být kdykoli vyhlášen poplach. Poté, co výzkumník vesmírných otřesů přistál na kosmodromu a mlčel, se obyvatelky planety tvářily, jako by všechno zůstalo při starém, přestože kdesi v koutku duše cítily neklid a nejistotu.

Nyní se ale všem notně ulevilo. Zdálo se, že jim nehrozí bezprostřední nebezpečí. Při nejhorším budou mít dost času na útěk.

Tebb Celestainová poskytla návštěvníkům z daleké Mléčné dráhy přístřeší ve svém rozlehlém domě. Určité problémy nastaly s noclehem, ale spát na vyhřívaném písku nebylo zase tak nepříjemné. Konečně se mohli všichni i dosyta najíst. Sečenské jídlo bylo nejen lehce stravitelné, ale také mimořádně chutné - zvláště po všech těch dnech, kdy byli odkázáni na recyklační systém SERUNU. Stěžoval si pouze Poulton Kreyn, protože Sečenky nejedly maso a nebylo možné sehnat ani masovou náhražku. Pilot měl sto chutí vyrazit si do pustiny a sám se zásobit divokou zvěří, jenže Perry Rhodan mu v tom včas zabránil.

Nebylo proto divu, že Kreyn co chvíli přímo laskal žádostivým pohledem Normana. Měl ovšem smůlu. Slůně vycítilo dobromyslnost ještěřích bytostí a chodilo jako pejsek za jednou z Tebbiných dcer, která měla hosty na starosti. Pod její ochranou se cítilo bezpečné před Etrusanem. Tomu nezbylo než se spokojit s tím, co mu předložily hostitelky.

„Je to jeden z nejveselejších, nej přátelštějších a nejpokojnějších národů, jaký jsem kdy poznal," prohlásil Reginald Bull s plnou pusou. „Tady se našinec může cítit opravdu jak v bavlnce. Někdy bych tu mohl strávit dovolenou."

„Rád bych se seznámil s tvým druhem," řekl Rhodan Tebb, když za nimi na chvíli zaskočila.

„Možná někdy později," odpověděla vyhybavě. „Surt by se mohl snadno rozrušit a vyděsit, kdyby se setkal s cizinci. Nerada bych ho přetěžovala, zvláště když nevíme, jestli se ještě nevrátí Eismer Störmengord."

„Chápu," řekl Rhodan soucitně.

Tebb se usmála a prohlásila: „Kromě toho by hovor probíhal trochu jednostranně. Jak jsem už řekla, je Surt mnohem méně inteligentní než já."

„To mi nevadí, jsem prostě jen zvědavý."

„Jistě to půjde, až se všechno vrátí do normálu. Možná bude mít u sebe v té době děti. A to bude velká legrace. Především Norman bude mít radost, protože je stejně hravý jako ony." Tebb se zvedla a dodala: „Postarala jsem se o to, aby vám nic nechybělo. Pokud budete něco potřebovat, dejte mi vědět. A teď mě omluvte, prosím, mám spoustu práce."

* * *

Tebb Celestainová nezamířila rovnou do své kanceláře, nýbrž ještě zaskočila za Surtem.

„Ty jsi za mnou přišla?" zvolal, viditelně potěšen. „Už začíná tvůj cyklus?"

„Ne, Surte," odpověděla lítostivě. „Musela jsem tě ale bezpodmínečně vidět. Mám hrozně málo času. Jak se ti vede?"

„Jako vždycky dobře," odpověděl a zatvářil se překvapeně. Vstal a objal ji silnými ramenními pažemi. „Pověz mi, co tě trápí, Tebb. Nejspíš tomu nebudu rozumět, možná bych tě ale nějak utěšil."

„Surte, miláčku," vydechla Tebb. Sklonila hlavu, jak jí to jen dovoľoval poněkud strnulý krk, a přitiskla své zrohovatělé rty na jeho. „Pověz mi, zlato, kdyby se něco stalo... něco docela hrozného, příšerného..."

„Co by se mohlo stát? Že zchudneme? Tak odejdeme do pustiny, založím tam nové teritorium a bude."

„Já myslím něco mnohem hroznějšího," zašeptala Sečenka. „Něco, co by tvoje teritorium zničilo... a nejen tvoje, ale všechna teritoria, celé město a Quarantimo. Něco, co by přišlo docela nečekaně a zničilo všechno..."

„Och, Tebb, to by bylo úžasně! To se nemůže nikdy stát!" Surt zneklidněl. Ze všeho nejraději by si vylezl na nejoblíbenější větev, kde se cítil v bezpečí, ale podnikatelka ho odmítala pustit.

Třela si svůj nos o jeho a mumlala: „Jenže se to přihodit může, Surte. Je to dokonce velmi pravděpodobné. Pověz mi... Dokázal bys potom odejít se mnou?"

„Ale kam?" děsil se její druh.

Nemohla svého muže šetřit. Musela teď hned zjistit, zda s ní půjde, aby mohla napláňovat další postup a při nejhorším okamžitě jednat. „Daleko... hodně daleko," zašeptala.

„Ty... myslíš jako trajektem?"

„Ještě dál, než dolétne trajekt. Pryč z Quaru, někam do bezpečí. Raketou." Cítila, jak její druh ztuhl. Jen doufala, že neupadl do strnulosti.

„Říkala jsi přece, že nemusím na loď," zakňoural zoufale.

„To jsem ještě nevěděla, co vím teď, Surte. Jsme všichni opravdu ve velkém nebezpečí. Možná nás to mine, stejně bych tě a děti ale ráda dopravila tam, kde je klid. Hlavně tebe. Nedovedu si představit svůj život bez tebe."

„Ale... ale děti čeká svlékání kůže..." Surt začal panikařit. Pustil Tebb, ona ho však sevřela a spadla s ním na podlahu. „Tebb, já nevím, jestli to dokážu," zašeptal zničeně.

Nemusel jí to ani říkat. Bylo to na něm jasně vidět. Třásl se po celém těle a klesla mu

teplota a to o tom jen hovořili!

„Nejsem už zase tak mladý a všechno je pro mě čím dál obtížnější," dodal zoufale. „Když jsem odešel s tebou tenkrát, bylo to docela jiné. Byl jsem hodně mladý a zaslepený láskou. Tvé silné feromony mi pomohly překonat rozloučení, našel jsem si své vlastní teritorium. Teď ovšem, když jsme se tu tak skvěle usadili... Už nejsem tak silný, však víš..."

„Jsi silnější než všichni ostatní muži na Quarantimu," namítla. Také ona byla čím dál zoufalejší.

Chvíli oba mlčeli, pohrouženi do svého zármutku.

„A co kdybys... co kdybys mě tady nechala a já na tebe počkal?" navrhl Surt v čiré beznaději.

„Nic tu nebude. Ani ty, Surte," povzdechla si odevzdaně.

Znovu nastalo ticho. Tebb nyní věděla, co přimělo matku rozhodnout se, jak se rozhodla. Dočista zapomněla, že ani ona už není nejmladší, že spolu vychovali už několik vrhů dětí a Surt ještě i ty, které zplodil s jejími sestrami a zaměstnankyněmi. Nic už nebylo jednoduché. Sečenky s přibývajícími lety ztrácely na pohyblivosti a pružnosti. Sice stále rády cestovaly po vesmíru, od jistého věku ale už neopouštěly domovskou soustavu.

Tebb po celou dobu, kdy budovala rod, nikdy nepomyslela na nevyhnutelné stáří. Do dneška se cítila stále mladá a plná elánu jako dřív a domnívala se, že Surt cítí totéž. Také to byla pravda - dokud se všechno vyvíjelo hladce a uspořádaně.

Nyní je však čekala obrovská změna. Kdyby tak existovala jiná cesta! Možná ale bude zase všechno v pořádku, možná odletí výzkumník vesmírných otřesů i z Quaru, když už opustil Quarantimo.

„Tebb?"

Nevšimla si, že se na ni Surt dívá. Možná už ji i oslovil a ona ho neslyšela, protože byla pohroužená do sebe. „Ano, Surte?"

„Tebb, já to zkusím. Slibuji ti to. Půjdu s tebou, kam budeš chtít."

Podnikatelka zavřela oči. Větší oběť nemohl její drahoušek přinést. „Surte, já tě miluji. Patříme k sobě. Nějak to zvládneme. Přesto tě prosím, abys o tom teď moc nepřemýšlel. Možná to tak daleko nezajde. Nechtěla jsem ale, aby pak bylo najednou pozdě. Rozhodni se pěkně v klidu."

„Já jsem se už rozhodl."

„Tak dobrá. Už musím jít." Vstala a odešla. *Co se teď ještě může všechno stát? pomyslela si na cestě do kanceláře. Všechno to začalo zákeřným útokem na mě, jehož pachatele doted' neznám. Už se ale neopakoval...*

* * *

„Spoj mě s Kobb Taphirtelovou," přikázala Tebb asistence, když vešla do kanceláře. Hned na to spatřila na monitoru obličej své konkurentky.

„Tebb, právě jsem ti chtěla volat!" zvolala Kobb. „Za dva dny můžeme odstartovat! Už přišla záloha, tvůj podíl jsem ti už poukázala. Ještě ti oznámím přesný termín. Na kosmodromu bude pěkný nával!"

Tebb se tvářila nezúčastněně, když prohlásila: „Všechno je zorganizované, předala jsem nejvyššímu vedení objektivní expertizy svých lodí. Zaručuji, že všechny jsou ve skvělém stavu."

„To jsem samozřejmě udělala také. Dokonce jsem jim dala k dispozici dva své nejnovější, nejmodernější trajekty. Vím dobře, jakou mám pověst."

„To jsem ráda," odpověděla Tebb. „Koneckonců je to riziko i pro mě."

„Tvé pověsti nic neublíží, má drahá. Jestli vyjde naše spolupráce, nalákáme další klienty a zakázky se jenom pohrnou." Zdálo se, že Kobb se chce rozloučit, ale pak jako by ji

náhle něco napadlo, dodala: „Ostatně, blahopřeju ti k těm dvěma novým raketám! Prý dorazí za pár hodin.“

„Jak vidím, jsi jako vždy dokonale informována," řekla Tebb navenek klidně, ale uvnitř to v ní vřelo. „Ano, brzy mají přiletět. Nepotrvá ale dlouho a i ty se určitě staneš hrdou majitelkou alespoň jednoho DRYTORN-U-B.“

„Na to vezmi jed," řekla Kobb a vítězoslavně se usmála.

Obrazovka vzápětí pobledla.

Kobb je tak průhledná, jak se zoufale snaží o zisk. Z jakého vejce se to vylíhla? Hodně z toho, co dělá je na Sečenku absolutně nezvyklé. Možná se s ní něco stalo, když svlékala kůži, něco, co ji pomátlo. Třeba jí pomůžu. Zdá se, že po tom skutečně touží, pomyslela si Tebb.

Pustila se do práce, nemohla se ale pořádně soustředit. Kobb jí připomněla brzký přilet raket a dalo jí hodně práce, aby na to stále nemyslela. Nakonec to nevydržela a odjela na kosmodrom.

Neudivilo ji, když v kontrolní věži narazila na tři své hosty z Mléčné dráhy.

„Doufám, že nemáš nic proti tomu, když se tu porozhlédneme," řekl Perry Rhodan.

„Rádi bychom se trochu zorientovali, kde přesně momentálně jsme.“

„Moc informací bohužel k dispozici není," odpověděla s politováním Tebb. „Náš národ se nikdy příliš nezajímal o svou galaxii, protože ostatní soustavy jsou od nás hrozně daleko - kromě toho má i naše cestovatelská vášeň své meze. Jen málo z nás se odváží zřizovat malé kolonie mimo naši soustavu. A i tyto kolonie pomalu vymírají.“

„Tebb, tvé rakety už nalétají na přistání," oznámila podnikatelce zaměřovačka. „Všechny systémy pracují normálně a automatika je v pořádku.“

„Podívejte se na to!" zvolala Tebb rozčileně. „Už letí, vidíte? Nejsou nádherné?"

Hosté jí zdvořile přitakali, ona si jich ale nevšímala. Měla oči jen pro pýchu své firmy. Pro pýchu, která znamenala nový začátek. Dočista zapomněla na noční atentát i na hrozbu kotletřesení. S těmito raketami se jí otvíraly nové obzory. Když dojde na nejhorší, může kdykoli rychle dopravit rodinu a další blízké do bezpečí, možná na jednu z vnějších kolonií.

Obě rakety dosedly přesně na vymezeném místě v Tebbině prostoru. Jakkoli byli sousedé z Propteru nevraživí vůči cizincům, jako na dodavatele na ně bylo spolehnutí. Pokud ovšem našinec zaplatil.

Sečenská podnikatelka doufala, že Surt rovněž sleduje přistání, když už ho nemohla mít vedle sebe v tomto nejnádhernejším okamžiku svého života.

„Na palubě jedné z těchto raket budete moci odcestovat v nejbližších dnech," řekla Sečenka Rhodanovi. „Na smlouvě chybí už jen podpis. Pak bude všechno v pořádku a dostanete povolení k odletu.“

„To je od tebe vskutku velmi velkorysé.“

„Jen žádný strach, prostě jsem si to přirazila k ceně," prohlásila podnikatelka spokojeně. „V tomhle případě to není důležité. Budete mít dokonce na vybranou, kde budete moci vystoupit, neboť DRYTORN-B zamíří do tří soustav, nejdřív do Propteru. Mé sklady praskají ve švech a mám toho spoustu na prodej. Ještě sestavím posádku a jde se na věc!"

10.

Neštěstí

Nebylo toho mnoho, čím se dalo zaměstnat na tomto pustém světě, proto trosečníci trávili čekání na start odpočinkem. Čas nebylo možné zkrátit a většina z nich byla po malérech s KAURRANGEM ráda, že budou moci dva tři dny jen relaxovat. Náladu kazil jedině Poulton Kreyn, který tvrdil, že pojde hladý. Reginald Bull na něj ale bedlivě dohlížel, a tak se Ertrusan držel jakž takž zpátky. Poté, co na něj Perry Rhodan na KAURRANGU namířil paprskomet, začal brát hrozby ostatních skutečně vážně.

Stárnoucí obr musel trpce uznat, že se ho už nikdo nebojí. Postupně mu také patrně svítilo, že není nic příjemného ztroskotat v cizí galaxii a nemít přitom žádného přítele. Kromě Bulla si ho totiž nikdo nevšímal a nemluvil na něj.

Ska Kijathe a oba Swoonové se seznamovali se sečenskou kulturou a byli neustále někde pryč. Mondra Diamondová si vychutnávala nicnedělání. Pobývala většinou v poušti v tichu a nádheře písečných dun. Sluně i nadále věrně provázelo svou mocnou ochránkyni, Tebbinu dceru Lurr, dostávalo pravidelně laskominy a nemělo nouzi o mazlení. Zdálo se, že si užívá dokonce i Tautmo Aagenfelt; zdržoval se povětšinou na kosmodromu v kontrolní věži a „učil“ Sečenky hyperfyziku.

Reginald Bull a Perry Rhodan pobývali často ve společnosti Tebb Celestainové a snažili se zjistit co nejvíc o Salmenghestu. O značné části blíženecké galaxie nevěděly Sečenky nic, neznaly ani jméno, které jí daly větší národy - pro ně to byla prostě prázdná sféra. Byla od nich příliš daleko, a tak je nezajímala.

Galaktikové byli u toho, když se vydávala na spirituální cestu největší výprava v dějinách sečenského národa. Na kosmodromu se tísnily rozčilené ženy, které doufaly, že na Quarmaku zažijí nejen zjevení v Gosaranině chrámu, ale také získají muže. Mnoho rodin z jiných planet přislíbilo, že se dostaví s nejmladšími syny - na největší trh ženichů, který se kdy konal.

„Jsem hrdá na to, že mohu přispět ke zdaru tohoto podniku," svěřila se Tebb Celestainová svým hostům. „Ať si říká proti Kobb Taphirtelové kdo chce, co chce, pomohla nám oběma k obrovskému úspěchu. Je to přímo dějinytvorný krok."

Její konkurentka se dostavila krátce nato a všichni jasně cítili rivalitu mezi oběma podnikatelkami. Kobb byla o něco menší a křehčí než impozantní, charismatická Tebb. Jistě to působil také věkový rozdíl. Mladší Sečenka neučinila na Terrance tak dobrý dojem jako jejich hostitelka, ačkoli se k nim chovala rovněž vstřícně a přátelsky.

Tebb velmi dobře zorganizovala celou akci a vše probíhalo naprosto hladce. Zakrátko nebylo po vřavě v terminálu ani památky. Sečenky nastoupily spořádaně do lodí a zaujaly místa na palubách. Také služby během letu skvěle fungovaly. Ženy si měly odnést z této cesty nezapomenutelnou vzpomínku.

Krátce před startem však Tebb Celestainová obdržela hlášení z kontrolní věže: „JISKRA stále ještě operuje v Quaru. Nadále neodpovídá na žádné pokusy o komunikaci. Z mnoha planet nám hlásí, že JISKRA pronikla až na jejich oběžnou dráhu, chvíli na ní setrvala a pak zase zmizela. Nedalo se rozlišit, že by měl určitý kurz, spíš to vypadalo, jako kdyby bezcílně, bez zjevné pohnutky bloumala sem tam. Uvnitř naší soustavy nebyly naměřeny žádné změny."

Perry Rhodan, který pomocí svého obleku provedl teprve před několika málo hodinami vlastní měření, to mohl jen potvrdit.

„Co jenom chce tenhle Störmengord?" vykřikla Kobb Taphirtelová. „Ještě nám všechno покаží! Myslíš, že by se měl odložit start?"

„V žádném případě, to bychom to mohly všechno rovnou vzdát," namítla Tebb. „Bude jedno, jestli budeme muset ženy dopravit pryč z Quarmaku nebo odsud. Naše trajekty tam tak jako tak zůstanou až do odletu zpátky. Nenechme se ovlivnit. Všechno probíhá podle plánu!"

„To mě těší," vyhrkla ulehčeně Kobb. „Investovala jsem do téhle výpravy tolik, že by byla katastrofa, kdybych ji musela teď zrušit!"

Kontrolní věž pokračovala v přípravách startu. Všechny Sečenky už byly na palubách a seděly na místech. Prováděly se poslední zkoušky. Potom věž povolila start.

Téměř současně se lodě zvedly k obloze. Brzy opustily vzdušný prostor. Stále se zmenšovaly až konečně zmizely z dohledu docela. Tebb Celestainová, její hosté a Kobb Taphirtelová právě chtěli opustit vyhlídkovou plošinu, když nakrátko vymazal slunce mohutný blesk provázený třemi dalšími neuvěřitelně jasnými světelnými explozemi. Bylo to

tak oslňující, že všem jako by rázem před očima vybuchly celé roje hvězd.

„Co se stalo?“ zaječela Kobb Taphirtelová.

Udalo se to všechno tak rychle, že ani jedna ze Sečenek nestačila reflexivně zakrýt oči blánami. Poloslepé si třely oči a Tebb lehce poklesla v kolenou.

„To byly trajekty,“ zašeptala. „Všechny do jednoho explodovaly, vím to. Napočítala jsem čtyři záblesky...“

„Ne!“ zavyla Kobb. „Ne, ne, ne!“ Její křik rázem ustal, když upadla do strnulosti a svalila se na zem.

Perry Rhodan a Reginald Bull byli v kanceláři u Tebb Celestainové a společně pátrali po příčině neštěstí. Kobb Taphirtelová byla dopravena do svého domu, aby se trochu zotavila ve vyhříváném písečném lůžku. Tebb by nikdy neřekla, že její protřelá konkurentka je tak choulostivá, mohlo to být ale také jejím věkem.

„Potrvá několik hodin, než se probere ze strnulosti,“ vysvětlila svým hostům. „Urychlit se to nijak nedá.“

„Přišlo mi nápadné, že u vás nemáte žádný medicínský zařízení, kliniky nebo tak,“ poznamenal Reginald Bull.

„To je tím, že neznáme skoro žádné nemoci. Možná občas trpíme na hnisání šupin nebo na plíseň, ale proti tomu máme už dávno léky.“

„Můžeme vám jenom závidět,“ zamumlal Terranec. „Doufám, že jsme vám sem nic nezavlekli.“

„Nevíme, co je to nákaza. Naše krev je dokonce velmi žádaná u druhých národů, protože z ní získávají různá séra,“ prohlásila Tebb s úsměvem.

Vtom vešla dovnitř její dcera Barr a oznámila jí: „Materiál je už zpracovaný, můžeme se podívat na záznam.“

„Nenutím vás, abyste to sledovali,“ řekla Tebb Rhodanovi a Bullovi. „Je to určité příšerný pohled. Já ale musím.“

„Pomůžeme ti, jak jen budeme moct, Tebb, už z vděku za tvou pohostinnost.“

„Dobrá,“ řekla Sečenka a zkřivila obličej v nedefinovatelné grimase.

Vtom se aktivovala projekční stěna a znovu jim před očima probíhal start, i když z jiné perspektivy. Všechno vypadlo zcela normálně, až najednou bez zjevné příčiny explodoval jeden z trajektů a strhl s sebou do záhuby ostatní, které byly příliš blízko. Bylo děsivé muset prožívat neštěstí podruhé.

Obě Sečenky při tom zuřivě sekaly rozeklanými jazyky.

Skoro 4000 jejich soukmenovkyň přišlo o život, byla to tragédie, jejíž rozměr se vymykal jakékoli představě. Šlo o sestry a dcery rozrůstajících se nebo už etablovaných rodin; mnohé z nich se vydaly na výpravu v naději, že si přivezou zpátky muže. Ještě nikdy předtím nedošlo k tak ukrutnému neštěstí, které stálo tolik životů najednou.

A to ještě nebylo všechno. Bylo zřejmé, že Tebb Celestainová se bude muset stejně jako všechny její pozůstalé soukmenovkyně naučit žít s pocitem nesmírné viny.

„Och, Tebb, to byl opravdu náš trajekt,“ vydechla Barr.

„To... to prostě není možné,“ zajíkla se její matka. „Sama jsem dohlížela na údržbářské práce a všechno zkontrolovala. Víš dobře, že kladu bezpečnost na první místo. Jak se to jenom mohlo stát? Já... já tomu nemůžu uvěřit...“

Nezbylo jí však nic jiného, neboť už to zřejmě bylo oznámeno veřejnosti. Vizofon neustále vyzváněl. Média vyžadovala stanovisko, všechny členky Jednací stolice po ní chtěly, aby se okamžitě dostavila na mimořádné zasedání, a spousta kolegyň a konkurentek chtěla znát podrobnosti.

„Musím na konferenci,“ povzdechla si Tebb Celestainová a ztěžka se zvedla. „Barr, ty mě doprovodíš. Vy ostatní...“ - její kancelář se mezitím zaplnila jejími nejbližšími důvěrníci - „zůstanete tady. Sdělíte Extraviku, že učiníme příslušná opatření bezprostředně

po posouzení situace. Záznam uvolňuji k uveřejnění, předejte ho médiím."

„Ale, Tebb...," vyhrkla Barr.

„Nemůžeme to tutlat ani zlehčovat! Hlásím se ke své odpovědnosti, už jsem sepsala písemné prohlášení! Odpalte všechny ostatní, které by se chtěly do toho plést! Jenn, ty, prosím, uvědom mou matku, určitě si dělá starosti. Vrátím se, jak nejdřív budu moci."

„Rádi bychom tě také doprovodili," nabídl se Perry Rhodan.

Tebb k němu mírně sklonila hlavu. Opět vyzařovala sílu a energii. „Vás se to netýká, jste cizinci," namítla.

„Chtěli bychom ti pomoci, když dovolíš. Možná bychom mohli přispět nějakou radou..."

„Nevidím v tom sice žádný smysl, ale nemám nic proti tomu, když půjdete s námi."

* * *

Tebb Celestainové bylo jasné, že ji čeká nejtěžší chvíle v životě, když vstoupila do zasedací místnosti, v níž stál jediný stůl a kolem něj přesně stanovený počet židlí. Všechny ostatní členky Jednací stolice už byly přítomny. Barr s ní směla dovnitř, oba hosté museli pochopitelně počkat venku.

Přede dvěma dny zažila Tebb svůj nejšťastnější okamžik, a nyní se zřítila až na dno nejhlubší propasti. Nikdo jí nic nevyčítal. Jako obvykle zaujala místo v čele stolu. Barr se postavila za ni.

„Jednoznačně se potvrdilo, že tvůj trajekt explodoval jako první," spustila jedna z jejích kolegyně. „Nechaly jsme si analyzovat materiál třikrát, bohužel pokaždé se stejným výsledkem. Neprokázal se žádný cizí vliv z vnějšku, nedošel žádný nouzový signál, nevyšlo najevo vůbec nic. Všechny lodě letěly předepsanou rychlostí a po určených letových drahách, všechno probíhalo naprosto normálně. Nikdy nevypátráme skutečnou příčinu exploze."

„Takže musím převzít osobní odpovědnost," hlesla Tebb.

„Podepsala jsi závazek," řekla jiná Sečenka. „Ještě jednou jsme prověřili tvou záruku a expertizu. Dobroznalkyně bezpochyby přezkoušely tvé trajekty a nic nenašly. Je to pro nás opravdu záhada. Víme, že jsi nejlepší, Tebb."

Podnikatelka polkla nasucho. „A jak... jak vysoké bude odškodné?" zeptala se pomalu svých soukmenovkyň.

„Můžeme ještě podiskutovat o tom, jak..."

„Ne. Hrála jsem hodně vysoko a prohrála jsem. Chci to mít za sebou. Jaké jsou tedy požadavky?"

„Majitelky Extraviku podaly jen žádost o běžné obchodní vyrovnání."

„To je od nich velmi slušné. Přesto půjde o astronomickou částku."

Mluvčí si povzdechla a prohlásila: „Majitelky nás výslovně pověřily, abychom ti vyřídily, že ti nekladou žádnou vinu za tragédii. Přirozeně ale přišly o všechny zaměstnankyně. Jejich firma stojí před krachem, a proto nemohou ustoupit od svého požadavku na odškodnění - už jen také kvůli nárokům pozůstalých."

„Přesto je to děsivě vysoká částka," opakovala Tebb suše, když byla vyřčena suma. „Co ještě?"

„Kobb Taphirtelová," poznamenala mluvčí.

„To jsem si mohla myslet. Chce vyrovnání za své dva trajekty, co?"

„Prověřily jsme podklady a jsou v pořádku."

„Dokonce mě osobně ujistila, že se podělíme o náklady a dá k dispozici své nejlepší lodi," řekla podnikatelka rozvláčně.

„Bohužel nejdřív explodoval tvůj trajekt, takže je v právu, Tebb. Opravdu je nám to proti srsti, ale budeš ji muset odškodnit."

„Spočítaly jste to všechno dohromady?"

„Ano."

„Tak ven s tím!"

Když Tebb uslyšela celkovou sumu, na okamžik se jí zastavilo srdce. Detailní výčet jednotlivých položek poslouchala jakoby přes závoj mlhy, jež se rozprostřel mezi ní a jejími obchodními partnerkami. Slyšela, jak za ní ztěžka oddechuje Barr, a to ji znovu přivedlo k sobě.

„Budu muset... budu muset Kobb Taphirtelové přenechat oba své DYRTORNY-B," povzdechla si. „Přebývajíc částku z celkové hodnoty ať poukáže Extraviku. Vím, že má dost peněz. Na zbytek by měly stačit výnosy z prodeje pětadvaceti lodí a hotovost. Alespoň z toho vyjdu bez dluhů a nepřijdu ani o svůj domov."

„Bud' si jista tím, že nepřijdeš ani o předsednictví," ujistily ji partnerky po krátké debatě jednohlasně.

Tebb Celestainovou to nijak neutěšilo. Vstala a opustila i s dcerou zasedací místnost.

* * *

„Jak to probíhalo?" zeptal se Reginald Bull sečenské podnikatelky.

„Přišla jsem o všechno," odpověděla Tebb Celestainová. Na okamžik jako by se zhroutila a z očí se jí vytratil veškerý lesk. „Mé krásné rakety! Ani s nimi nemůžu absolvovat první let...," zašeptala rozechvěle.

Vzápětí se náhle opět napřímila a setřásla ze sebe veškerou rezignaci. „Bohužel mám špatnou zprávu i pro vás, přátelé," řekla. „Protože rakety nyní patří Kobb Taphirtelové, nemůžu vám zaručit, že vám bude povoleno odletět. Poznali jste ji sami. Je mi to líto. To je můj první slib v životě, který musím porušit."

„My už si najdeme nějakou cestu," pokusil se ji utěšit Perry Rhodan, ačkoli sám v té chvíli viděl, jak se mu rozplývají všechny naděje.

„Určitě," přidal se Reginald Bull a tvářil se navýsost optimisticky. „Jsou přece i jiný podnikatelky, který vlastněj rakety, ne?"

„To je pravda. Udělám, co bude v mých silách... Pokud má po takovém neštěstí moje slovo ještě vůbec nějakou váhu."

„Ale přirozeně, Tebb!" přihlásila se Barr poprvé o slovo. „Slyšela jsi je. Kobb je v právu, ony ale stojí na tvé straně! Nemyslí si, že je v pořádku, když se dostane tak lehce k raketám."

Tebb si táhle povzdechla a namítla: „To bohužel nic nemění na tom, že jsem zase na začátku. Dvanáct lodí, které mi zbudou, jsou staré a mizerné rachotiny, čtyři z nich dokonce ani nejsou schopny vyvinout nadsvětelnou rychlost. Nevím, jestli s nimi můžu - nebo chci - vůbec něco dokázat."

Barr svěsila širokou hlavu a zamumlala: „Hrozně moc to bolí. Prostě to není spravedlivé."

„Pojedeme domů," navrhla Tebb Celestainová. „Určitě se chcete poradit se svými společníky a já se už dnes nemíním vracet do své kanceláře. Ostatně i té se budu muset nejspíš vzdát..."

11.

Poslední poselství (8. leden 1290 NGL)

„To jsou mi veselé zprávy!" zahřímal Poulton Kreyn. „Znamená to, že tu budeme trčet dál?"

Poté, co se Galaktikové dozvěděli o neštěstí, vrátili se bezprostředně do domu Tebb

Celestainové.

„Však se nějaká cesta najde, jenom to nebude tak jednoduchý," snažil se ho uklidnit Bull. „Tebb nám slíbila, že nám opatří povolení odletět na nějakou planetu ve zdejší soustavě nebo dokonce až do Propteru, kde budeme moci přestoupit na dálkovou loď. Nějak to určitě zvládne, když má takové styky. Momentálně ale musíme nejdřív počkat, až se Tebb zotaví z šoku a ujasní si, jak zachránit podnik. My pro ni skutečně nejsme prioritní."

„Jak to nesla?" vyzvídala Mondra Diamondová.

„Velmi statečně," odpověděl jí Perry Rhodan. „Její konkurentka sice upadla do bezvědomí, ale brzy se zmátořila natolik, že si začala klást požadavky. Tebb má opravdu velmi pevný charakter, ani na chvíli neprojevila sebemenší slabost a převzala za všechno odpovědnost. Ani nemrkla okem, ani si nestěžovala. Je mi jí hrozně líto."

„Hele, stejně mám dojem, že v tom má někdo prsty," ozval se Tautmo Aagenfelt. „Nějak to celé smrdí, nemyslíte si?"

„Ty uvažuješ příliš v lidských rozměrech," vyčetla mu Ska Kijathe. „Sečení jsou docela jiní než my. Nejsou záluční a nejdou přes mrtvolu, právě naopak! Žijí od přírody tak harmonicky a spořádaně, že nemají ani skutečné zákony, jen pár pravidel a nařízení, podle nichž se orientují, víc nic! Nemají žádnou policii, žádná vězení. V zásadě se všechno točí kolem hrstky mužů, které Sečenky mají a kteří vyžadují zvláštní péči. Sečenský národ by mohl kdykoli začít opět žít prostým kočovným způsobem v poušti, kdyby to nešlo jinak. Přirozeně jim evoluce přinesla určitou ctižádost, protože čím jsou zámožnější, tím větší je jejich rodina a tím jistější je zachování jejich druhu. To je pohon, který jsme schopni chápat, jinak jsou nám ale docela cizí!"

„A to nemůžeme udělat pro Tebb vůbec nic?" ozvala se Gorif; mimořádně soucítila s jejich hostitelkou.

„Nemáme přece nic v ruce a na řečičky Sečenky nedaj," namítl Bull. „I kdyby bylo Tautmovo podezření pravdivé, nemáme žádné důkazy, protože se všechno roztavilo. Když se do toho začnem plíst, jen tím přivodíme další katastrofu! Nezmůžem vůbec nic."

Ryšavec zmlkl, když vycítil za zády pohyb, a otočil se. Za ním se zjevila Barr a nikdo nevěděl, co z jejich rozhovoru zaslechla. Přišla do obytné místnosti naprosto neslyšně.

Jako všem místnostem i hale vévodilo panoramatické okno s fantastickou vyhlídkou, které vpouštělo spoustu světla. Nábytku zde nebylo mnoho, jen nízký stůl a stejné nízké široké měkké židle a přirozeně velké vyhřívané písečné lůžko. Dveře tu nebyly žádné, jedna místnost přecházela plynule v druhou; lehce drsná podlaha byla sestavena z vytvrzených pískových dlaždic.

„Posílá mě Tebb," řekla Barr. „Doufám, že neruším?"

„Jenom si povídáme," odpověděl Rhodan přátelsky.

„Neznáme vaše zvyklosti. Pokud ale nemáte v plánu nic důležitého, srdečně vás zveme na reenku v Surtově obytné části."

„Reenka?" opakoval Reginald Bull zvědavě. Tento výraz nebyl translátor schopen přeložit.

„To je taková družná forma odpočinku, trávíme spolu volný čas, povídáme si, jíme pokrmy v určitém pořadí, všechno má svá přesná pravidla," vysvětlila hostům Barr. „Trvá to pár hodin, ale pak cítíme obrovské osvěžení a dosáhneme duchovní očisty."

„Á, něco jako čajový dýchánek," odhadoval Rhodan. „Je pro nás velkou ctí, že se budeme moci zúčastnit tohoto obřadu."

„A máte s sebou vzít také Normana, neboť tam budou i děti a můžou si spolu hrát ve viváriu."

„Tím lépe," prohlásila Ska. „Už se těším, že poznám vaše potomky."

Poulton Kreyn zakoulel očima, našťastí ale mlčel. Protože byl host a respektoval sílu a velikost Sečenek, choval se výjimečně téměř zdvořile.

Sotva se však zvedli, vřítla se dovnitř rozrušená Tebb Celestainová. Bylo to poprvé, co trosečníci viděli nějakou Sečenku pohybovat se rychle.

„Okamžitě si zapojte hlavní kanál, honem!" zachrčela. „Volali mi z kanceláře. Přenášejí to všechny stanice a opakují to pořád dokola! Už jsem dala všem vědět přes domácí rozhlas!"

Na obrazovce naskočilo pouze statické pozadí a na něm běžel text.

„...vypadly. Pozor, toto je automatické vysílání, které bude neustále opakováno! Hovoří Eismer Störmengord z paluby JISKRY. Celý galaktický sektor se tímto vyhláší za zónu katastrofy! Veškeré kosmické lodě, které mají v úmyslu vlétnout do této zóny, se vyzývají, aby neprodleně obrátily. Toto je oficiální seizmický poplach! Za čtyři dny bude oblast soustavy Quar v okruhu osmi světelných let vystavena kotletřesení."

Zpráva běžela znovu, nikdo ji už ale pořádně neposlouchal. Všude se rozšířila ochromující hrůza a tíživé ticho.